Milliyet

ÇOCUK

4 Haziran 1979 • Sayı 23 • 10 Lira

Her hafta ANSİKLOPEDİ eki armağan ediyoruz

Bir çizgi romanın tamamı
DENİZ DİBİ AVCILARI

KAPTAN VE ÇOCUKLARI

JOE MUSIAL

© King Features Syndicate, Inc., 1967. World rights reserved.

OKURUN SESİ

● Derginizi çok seviyorum. "Sinema ve Televizyon" sayfasını biraz daha genişletip, ünlüler hakkında bilgi veremez misiniz?
TOLGA BALKIN
(İstanbul)

● "Yuki"nin Serüvenleri"ni yeniden dergimizde görmek istiyorum.
NURAL MERİÇTAN
(İstanbul)

● Derginizi çok beğeniyorum. Ayrıca her hafta, "Ansiklopedi Eki" yayımladığınız için çok teşekkür ederim.
MURAT ÇELİK
(İstanbul)

● Dergimizin içinde yayımlanan klasik romanların içinde yerli yazarların da yapıtlarını görmek istiyoruz.
KÜRŞAT ÖZDAMAR
(İstanbul)

● Çok sevdiğim "Larry Yuma"yı yeniden yayımlayabilir misiniz?
NEJAT ÖZONAY
(Ankara)

● Derginizi sürekli izliyorum. Dergide uçakçılık konusunda bir sayfa ayırabilir misiniz?
GÖKHAN HANEDAN
(Trabzon)

bizden size

Bu hafta "Unutamadığım Anılar" adlı yazı dizisini yayımlamaya başladığımız ünlü sanatçı Aziz Nesin

BU HAFTA, seveceğinizi umduğumuz bir yazı dizisine başlıyoruz, sevgili okurlar: Aziz Nesin'in yazdığı "Unutamadığım Anılar"... Değerli sanatçı, bu kısa yazı dizisinde, iki anısını dile getiriyor... İlk anısının birinci bölümünü bu sayıda, sonunu da gelecek hafta okuyacaksınız. Hemen arkasından, Aziz Nesin ustamızın ikinci anısını da yayımlayacağız. Yazdığına göre, bu anılar ünlü yazarımızı oldukça etkilemiş. Bizleri de etkiledi doğrusu... Bakalım, okuyunca siz de etkilenecek misiniz bu anılardan? Bu arada, Aziz Nesin'den kısaca söz etmek istiyoruz. Sanatçı, yurdumuzun en çalışkan kişilerinden biri... Türkiye Yazarlar Sendikası'nın Genel Başkanlığını yapıyor; Çatalca'da çocuklar için kurduğu Aziz Nesin Vakfı'nın çalışmalarını yürütüyor; yurt dışındaki bir çok kültür kongrelerinde Türkiye'yi temsil ediyor; hem büyükler, hem de çocuklar için öyküler, romanlar yazıyor. Bu çalışkanlığı, olağanüstü yeteneğiyle birleşince de, ortaya ölümsüz yapıtlar çıkıyor. Aziz Nesin'in çalışmalarını sizlere sunabildiğimiz için büyük kıvanç duyuyoruz.

HALİT KIVANÇ, 9. sayfadaki köşesinde 23. Nisan'da okunan Kardeşlik ve Barış Bildirisi'ni yayımlıyor... Bu bildiriyi dikkatle okumanızı salık veriyoruz... Uluslararası Çocuk Yılı'nın değerini, önemini daha bir ortaya çıkaran bu bildiriden sadece çocukların değil, ülkeleri yöneten büyüklerin de öğreneceği şeyler var. Gelin, isterseniz şöyle bir şey yapalım: Bu bildiriyi her çocuk iki büyüğüne okusun... Bakalım, onların tepkileri ne olacak?

YENİ çizgi-romanımız "Mayalar", umduğumuzun da üstünde ilgi topladı. Şimdiye kadar pek alışılmamış türde bir yapıt bu... Hem öğretici, hem de sürükleyici... Çizgileri de çok güzel... "Mayalar" sona erince, sizlere bir başka çizgi-roman sunacağız. Yerli bir yapıt bu... Öyle sanıyoruz ki, yurdumuzda büyük yankılar uyandıracak. Yalnız yurdumuzda mı, özel olarak hazırlattığımız bu yapıtın yurt dışında da ilgi çekeceğini, başka ülkelerde de yayımlanacağını sanıyoruz... Ne olduğunu merak mı ettiniz? Biraz daha dişinizi sıkmanız, beklemeniz gerekecek...

BU ARADA sizlere bir haber verelim: Uzun süredir hazırlıklarını sürdürdüğümüz "Milliyet Çocuk Klübü"nün ön çalışmaları tamamlandı. Bu ay içinde klübümüzü kuruyoruz. Bu konuda, önümüzdeki sayılarda ayrıntılı bilgi vereceğiz... Hepinize güzel günler dileriz...

İÇ SAYFALARDA

Uzay Çocukları / 4
Sadık / 8
Halit Kıvanç Sizlerle / 9
Unutamadığım Anılar / 10
Pembe Panter / 12
Pıtırcık'ın Serüvenleri / 16
Kirpi Çocuk / 17
Mehmet'in Çevre Dos.. 18
Deniz Dibi Avcıları / 19
Öykülerle Atasözleri / 51
Bizim Ali / 52
Tarihte Bu Hafta / 53
Sinema — TV / 54
Püskül ile Çilli / 56
Miço / 57
Mayalar / 58
Bilmece - Bulmaca / 62
Mektup Arkadaşı / 64
Okurdan Okura / 64
Yanıtlar / 64
Eğlence Sayfası / 66

Milliyet ÇOCUK DERGİSİ

Sahibi: Milliyet Gazetecilik A.Ş. adına
ERCÜMENT KARACAN
Genel Yayın Müdürü: ÜLKÜ TAMER
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: GÜL ÖNET
Teknik Yönetmen: EDİP ALŞAR

Pazartesi günleri yayımlanır ● 4 Haziran 1979 ● 1979 / Sayı 23 ● Sıra No. 314

Milliyet Yayın A.Ş. tarafından hazırlanmış, Milliyet Ofset Tesisleri'nde basılmıştır ● *Adres:* Milliyet Çocuk Dergisi, Milliyet Yayınları, Basın Sarayı, Cağaloğlu, İstanbul ● *Abone koşulları:* 1 yıl: 455 TL / 6 ay: 227.50 TL ● Uçakla: 1 yıl: 553 TL / 6 ay: 266.50 TL ● Yabancı ülkeler için ayrıca posta ücreti eklenir ● Türkiye'de satış fiyatı: 10 TL ● Kıbrıs için satış fiyatı: 12.50 TL

UZAY ÇOCUKLARI

KUYRUKLU YILDIZ

BU SIRADA BİR GAZETEDE...

YAŞASIN ÇIKTI! GÜNÜN EN ÖNEMLİ HABERİ ÇIKTI!

NE O?

KUYRUKLU YILDIZ, TEVET YILDIZI GEZEGENİMİZE ÇARPACAKMIŞ!

GEZEGENİMİZE Mİ ÇARPACAK?

EVET ÜSTAD BİR DÜŞÜN, NE GÜZEL DEĞİL Mİ?

SEVİNECEK NE VAR BUNDA?

BÜYÜK HABER. BÜYÜK HABER, ŞEHİRLER YIKILACAK, İNSANLIK TEHLİKEDE!

OH. BU ÇOK KÖTÜ!

DÜŞÜNSENE BİR. BU HABERİ İLK BEN VERİYORUM. YILDIZIM PARLAYACAK, BÜYÜK ŞÖHRET OLACAĞIM..

KUYRUKLU YILDIZ, SENİN MESLEK YILDIZINI PARLATACAK DEMEK..

AMA YIKILMIŞ BİR DÜNYADA. ŞÖHRET PARA, BUNLAR HİÇ BİR ANLAM TAŞIMAZ..

OH. BUNU DÜŞÜNMEMİŞTİM. MEŞHUR OLMAK ÖNEMLİ DEĞİLMİŞ DEMEK..

ELBETTE ÖNEMLİ DEĞİL. ÖNEMLİ OLAN MUTLULUKTUR.. MUTSUZ BİR TOPLUMDA, MUTLU OLUNMAZ.

HAKLISIN.. BİR ÖLÜ MEŞHUR OLSA DA BUNDAN YARARLANAMAZ...

ERTESİ GÜN GAZETELER...

GAZETEE! YAZIYORR! DÜNYANIN SONU GELDİ. KUYRUKLU YILDIZ DÜNYAMIZA ÇARPACAK...

YAŞASIN BU HABER ZENGİN ETTİ BENİ.

AMA PATRON, ZENGİNLİK NEYE YARAR DÜNYA BATINCA.

NE, DÜNYA BATACAK HA? BUNU DÜŞÜNEMEDİM.. ÇOK KÖTÜ, ÇOK KÖTÜ! PARACIKLARIM NE OLACAK BENİM?

ANNEE! DÜNYA BATACAKMIŞ. AMA BEN YAŞAMAK İSTİYORUM.

DUA ET YAVRUM. DUA ET DE KUYRUKLU YILDIZ DÜNYAYA ÇARPMASIN...

OLAMAZ. BÖYLE BİR HABERİ YAYINLAYIP İNSANLARI TEDİRGİN ETMEYE HİÇ KİMSENİN HAKKI YOK...

NEDEN SAYIN PROFESÖR? YAŞADIKLARI GEZEGENİN BAŞINA GELECEKLERİ BİLMEK İNSANLARIN HAKKI DEĞİL Mİ ?

ELBETTE HAKLARI AMA, DOĞRUYU BİLMELERİ GEREKİR.

DOĞRU NEDİR SAYIN PROFESÖR ?

KUYRUKLU YILDIZLAR KORKULACAK GÖK CİSİMLERİ DEĞİLDİR. GERÇİ BİLİM ONLARIN GİZİNİ TAM OLARAK ÇÖZMÜŞ DEĞİL..

KESİNLİKLE BİLİNEN ŞEY.. KUYRUKLU YILDIZLARIN, GEZEGENE ÇARPSALAR BİLE BÜYÜK ZARARLARA NEDEN OLMAYACAKLARIDIR.

GEZEGENİMİZE SAYISIZ GÖKTAŞLARI DÜŞER HER ZAMAN. BUNLARIN ÇOĞU HAVA İLE KARŞILAŞINCA YANARAK TOZ HALİNE GELİRLER...

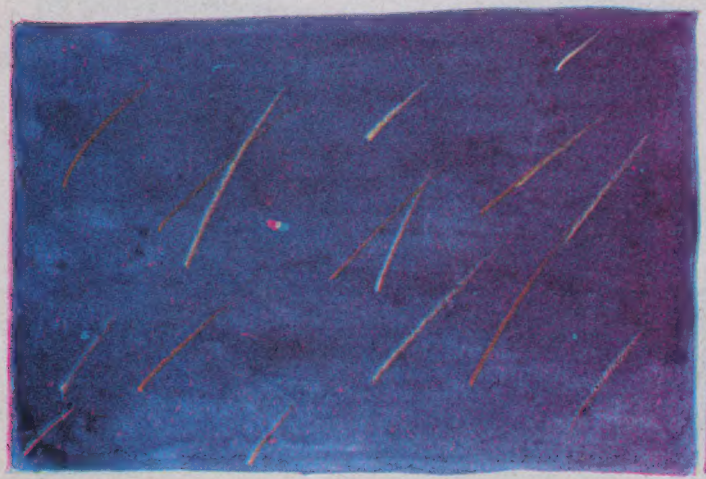

ÇOK BÜYÜKLERİ YERE ÇARPSALAR BİLE GENELLİKLE DENİZLERE DÜŞERLER.. ÇÜNKÜ DENİZLERİN ÇEKİM GÜCÜ KARALARDAN FAZLADIR...

TELEVİZYONDA HALKI AYDINLATICI PROGRAMLAR YAPILIYORDU..

SAYIN İZLEYİCİLER. GEZEGENİMİZE YAKLAŞAN KUYRUKLU YILDIZ KONUSUNDA SAYIN BİLİM ADAMLARIMIZ TARTIŞACAKLAR.

EVET. SAYIN PROFESÖR GÖK GÖZ İLK SÖZÜ SİZE VERİYORUZ..

EHEM..IHIM. GEZEGENİMİZE YAKLAŞMAKTA OLAN EEEE!

KUYRUKLU YILDIZIN. EEEE! KUYRUĞU !!!!!... ŞU ANDA GÖRÜLEMİYOR.. EEEE!...

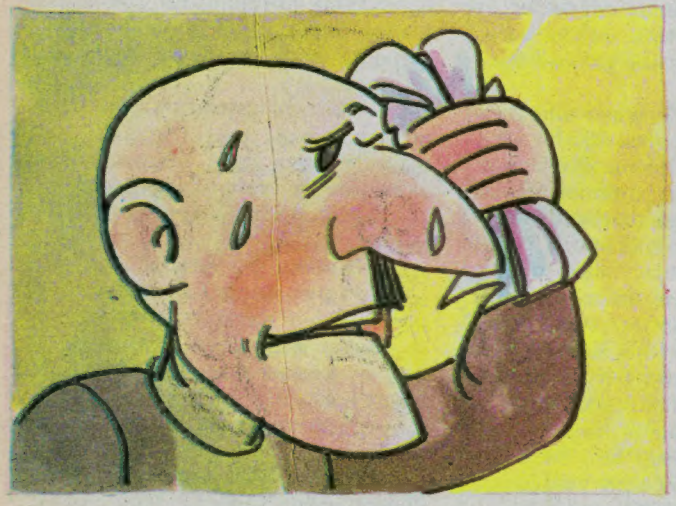

KUYRUKLU YILDIZLARIN EEE!... KUYRUKLARI ÖÖÖÖ!.. GÜNEŞE YAKLAŞINCA GÖRÜLÜR.. ÖÖÖ-EEE!... BU KONUDA EEEE!...

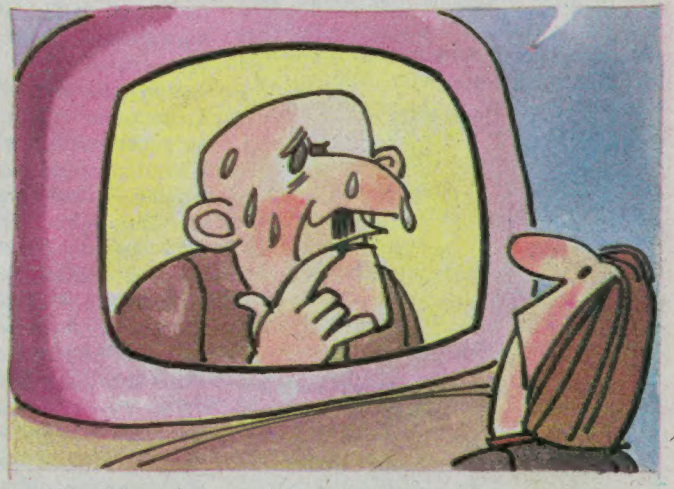

BU SIRADA UZAY ÇOCUKLARI...

ABLA NE BİÇİM YER BURASI. TOPRAĞA BENZEMİYOR..

EVET. BASTIĞIMIZ YER BUZDAN OLUŞMUŞ..

HEY ABLA YER YUMUŞUYOR!

BAKIN BİR GÜNEŞE YAKLAŞIYORUZ.. ISI ARTIYOR. YER BUZLARDAN OLUŞTUĞU İÇİN ERİMEYE BAŞLADI...

DEVAM EDECEK

ÖYKÜ

SADIK

AHMET KAHRAMAN

ONU, güzün okulların açıldığı gün tanıdım. İkimiz de okula yeni başlıyorduk. O, benden de ufak tefekti. Sıskacık bir çocuktu. Derisi doğrudan kemiklerine yapışık gibiydi.

Üstünde, kaba pamukludan kara bir gömlekle, aynı kumaştan şalvar vardı. Yalın ayaktı. Adı Sadık'tı.

Zeytin zeytin bakan kara gözleri vardı. Kıpır kıpır açılıp yumulan...

Babası, saçlarını makasla kesmişti. Makas ağzı, başında yol yol, iz izdi...

Ailesi, Murat nehrinin kıvrımları arasındaki tepelerin ardında oturuyordu. Ailenin yalnız oturduğu bir mezraydı burası. Sadık, sabah yola çıkıp köye geliyordu, akşam okul dağılınca evine dönüyordu.

Koşarak gelirdi. Akşamları okuldan çıkınca, köyün dışına dek uzanan bostan çitleri arasındaki yol boyunca koşardı. Sonra, nehir kıyısına sapardı. Durup oyalanmadan, nehrin kıvrımları boyunca yoluna devam ederek, mezra'ya ulaşırdı...

Köyde tanıdığı çocuk, arkadaşı yoktu. Bize alışıncaya dek kendi yalnızlığını yaşadı. Kimseyle konuşmadı. Oyunlarımıza katılmazdı. Dinlencelerde, bizler koşup eğlenir, boğuşur, oyunlar oynardık. O, duvar dibine büzülür, güneşe karşı oturur, bizi izlerdi.

Öğlen, annesinin hazırladığı minik azık çıkınını koynundan çıkarırdı. Sonra ekmek çökelek yiyerek karnını doyururdu. Annesi, katık olsun diye bazan azık çıkınına, bir baş küçük soğan da koyardı.

Zamanla bize ısınmaya, oyunlarımıza katılmaya başladı...

Bir gün, okulun önündeki meydanlıkta, "yarış atı" oyununu oynuyorduk. Elinde bir sopayla geldi.

"Oynayabilir miyim?" dedi.

Kimse yanıt vermedi. Ama yan yana dizildiğimiz çizgiye, geldi. Sıraya girdi. "Haydi" diye bağırınca, o da bizimle birlikte koştu.

Bacaklarımızın arasına aldığımız ve elimizle tuttuğumuz değnekler, atlarımızdı. Sadık, atıyla ilk kez yarışa katılıyordu. Tümümüzü geride bırakarak kazandı...

Yaşıtlarımız arasındaki tüm yarışları o kazanıyordu artık. Hiç bir yarışta geçemediğim için ona öfkeleniyordum. Onu yaralamak, onurunu kırmak, böylece öcümü almak istiyordum.

Bir öğlen dinlencesiydi. Yemek için dağılan çocuklar henüz dönmemişlerdi. Sadık okul duvarının dibine oturmuştu. Ayaklarını uzatmış, güneşleniyordu. Ayakları her zamanki gibi yalındı. Kapkaraydı. Çatlak çatlaktı. Ayaklarının üstündeki çatlaklarda, kara kan pıhtıları tomur tomurdu. Sağ ayağının baş parmağı kirli bir paçavrayla sarılıydı. Taşa çarpıp yardığı için, annesi sarmış olmalıydı...

Yanına gittim. Başını kaldırıp bakmadı bile. Oralı olmadan, dürüm yaptığı çökelek ekmeği ısıra ısıra yiyordu. Kapkara bir çavdar ekmeğiydi, yediği.

Yanına oturdum. Bir süre konuşmadık. Sonra hiç ilgisi yokken, "Annen giysilerini yıkamıyor mu?" diye sordum.

İrkildi. Güneşten kamaşan gözlerini kısarak bana baktı. Ağzındaki lokmayı çiğneyerek, "Yıkıyor," dedi, azarlayan bir sesle. "Neden sordun?"

"Hiç... Sürekli aynı şeyleri giyiyorsun da..."

"N'olmuş giyiyorsam?"

"Annen bunları yıkayınca ne yapıyorsun diye merak ettim de..."

Sustu. Başını eğdi. Çatlak çatlak, kirli ayaklarına dikti gözlerini. Sonra başını kaldırdı.

"Annem giysilerimi yıkıyor," diye yineledi.

Öfkeden, yüzü kızarmıştı. Gözleri döneniyordu. Yenik bir sesle. "Hiç bir şey giymiyorum," dedi. "Ateşin önünde oturur, kurumalarını beklerim."

Yerimden fırladım. Gülüyordum. Ötede durup yüzüne baktım. Gülerek, "Çok yoksulmuşsunuz!.. diye bağırdım.

Koşarak uzaklaştım. Neşeliydim. Onurunu incitmiştim. Yarışta, onu yenememiştim ama, öcümü almıştım, sözde...

O günden sonra bir daha yüzüme bakmadı. Konuşmadı benimle. Yarışlara da katılmadı.

Kışa doğruydu. Bir sabah uyandığımızda, dağlara kar yağdığını gördük. Köye de yağmıştı ama, hemen eridiği için yeri tutmamıştı... İlk kardı...

Biz yoksullar, karı kışı sevmeyiz. Kar demek, daha çok giysiye, yeni ayakkabıya gereksinme demekti. Kış, soğuktan titremek, evde yanan ocağın başında tutsak olmak demekti.

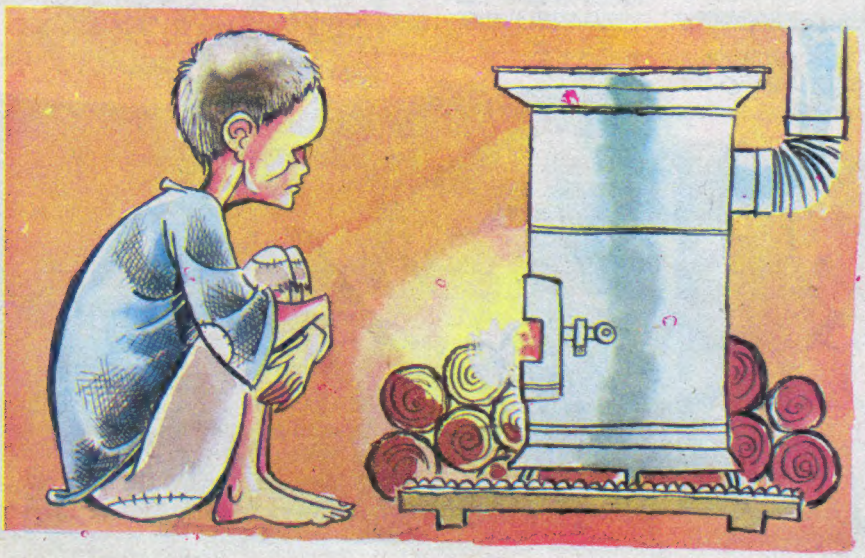

Ama, yine de sevinçliydim. Çünkü annemin bana ördüğü süslü bir çift çorabım vardı. Giymek istiyordum. İstedikçe, "Kar yağsın öyle vereyim", yanıtını alıyordum.

Kar yağdığına göre artık giyebilirdim... Giydim de...

O gün erkenden okula koştum. Köyün çocukları gelmeye başlamışlardı. Toplandık. Koşuşup yarıştık, zil çalana dek... Yeni çoraplarımı dizlerime dek çekmiştim. Mutluydum.

Derste, öğretmenimiz rakamları anlatıyordu. Kara tahtaya yazdıklarını defterlerimize geçiriyorduk.

Sobada meşe odunları çıtırtılı bir sesle yanıyordu. Sobanın her yanı nar içi gibi kızarmıştı. Derslik sıcacıktı...

Dışardan kapı çaldı. Tümümüz, dönüp kapıya baktık. Öğretmenin, "Gel," demesiyle kapı aralandı. Sadık'ın başı göründü. Makas izleri, yine yol yoldu. Ama yüzü ve başı kızarıp morarmıştı, bu kez. Üşümüştü...

Ürkek ürkek öğretmene, sonra bize baktı. Sessizce içeriye süzüldü. Kapıyı kapattı. Üstünde, her zamanki pamukludan kara giysileri vardı. Ayakları yalındı yine. Ama her zamanki gibi kara değildi. Yolda sulara, karlara batıp çıkmıştı, anlaşılan. Ayaklarındaki kirler yumuşayıp erimiş, yitmişti. Ama beyaz da değildi ayakları. Soba gibi kızarmıştı. Sadık titriyordu. Çeneleri birbirine vuruyordu.

Onu öyle görünce, öğretmenimiz dersi kesti. Elindeki tebeşiri bıraktı. Yüzü asılmıştı.

" Sadık yavrum, sobanın yanına geç" diye kekeledi.

Sadık'ın yüzüne bakamıyordu. Pencereye döndü. Dışarıyı seyretmeye başladı. Sadık'ın yoksulluğundan, üşümesinden kendini sorumlu tutuyordu, sanki...

Sadık, sesini çıkarmadan sobanın arkasına geçti. Duvarın dibine çömeldi. Kedi gibi toptop oldu. Büzüldü kaldı.

Derslikte çıt çıkmıyordu. Suskunduk. Sadık'a, morarmış ayaklarına bakıyorduk. Titremesini izliyorduk...

Ona yaptıklarımı anımsadım. Utandım. Yüreğim kabardı. Boğazım düğümlendi.

Öğretmenimiz o gün ders yapmadı. Dolaşıp durdu derslikte. Tek sözcük etmeden... Bizi erken saldı...

Okul dağılırken, öğretmeni Sadık'la konuşurken gördüm. Gece kendisinde kalmasını söylüyordu. Çıkıp dışarda olacakları bekledim.

Az sonra Sadık çıktı. Beni gördü. Gülümsedim ona. Bir gülücükle yanıtladı beni. Sonra koşmaya başladı. Bostan çitleri boyunca koştu. Ayakları yalındı. Sırtındaki gömleği rüzgâr şişiriyordu... İlerde, Murat nehrine yöneldi. Gözden yitti...

Ardından bakakaldım. Sevmeye başladığım Sadık için ağlıyordum, nedenini bilmeden...

Ertesi gün okula gelmedi. Bir kaç gün sonra hastalandığını öğrendik. Sonra hiç kalkamadığını...

Aradan yıllar geçti. O yıl okula başlayan tümümüz büyüdük. Ama Sadık'ın mezarı hiç büyümedi.

Minik mezarı yol üstündedir. Köyden, Murat nehrine giden herkes, onun mezarının önünden geçer.

halit kıvanç
SİZLERLE

KARDEŞLİK VE BARIŞ

NE GÜZEL iki sözcük... Bu güzelliği ben 23 Nisan Çocuk Şenliği'nde pek yakından gördüm ve yaşadım. Ankara Atatürk Spor Sarayı'ndaki halk oyunları, türküleri gününde çeşitli ülkelerin çocukları birbiriyle kaynaşırken inanın gözlerim yaşarıyordu. Bakıyor bakıyor da, "Büyükler şu küçüklerden örnek alsalar ya," diyordum kendi kendime... Bizim Burdur'un Çamoluk köyünden gelmiş yavrularla örneğin taa İtalya'dan gelmiş küçükler, aynı okuldan, aynı sınıftan öğrencilermiş gibi yakındılar birbirlerine... Sanırım 23 Nisan günü Türkiye Büyük Millet Meclisi çatısı altında toplanan Dünya Çocuk Parlamentosu'ndaki "Kardeşlik ve Barış Bildirisi", 29 Nisan'daki Şenlik veda gününde anlamını daha iyi hissettiriyordu. Barış içinde bir dünyada kardeşçe yaşamayı sağlayacak, yarının büyükleri, bugünün çocuklarıydı. Umut çiçeklerimizdi.

İşte büyük sayıdaki isteği karşılayarak 23 Nisan'daki bildiriyi aynen yayınlıyorum:

Size kardeşlik ve barış bildirisini sunuyorum.
Sevgiye, dostluğa, beraberliğe dayalı bir yarının bildirisini...

Bizler, dünyamızın binbir çiçekli kocaman bir bahçe olmasını istiyoruz. Barışın ve güzelliğin kol gezdiği, güzelliklerle dolu bir bahçe... Dünyamızı renksiz ve çiçeksiz kılan bütün kötülüklerin yok edilmesini arzuluyoruz. Silâhlanma yarışının, savaşın ve açlığın son bulmasını, bütün çabaların daha güzel bir yarına yönelik olmasını diliyoruz. Dünyamızda, düşünceleri yüzünden kimsenin baskı altında tutulmamasını istiyoruz. Irkları, renkleri ve dinleri nedeniyle, bireylerin ve toplulukların horlanmadığı bir yarın düşünüyoruz. Biliyoruz ki, dünyamız güzelliklerle doludur. Dostluk ve yardım ellerinin ördüğü ağlarla daha da güzelleşecektir. Amacımız, kardeşlikle örülü, dostluğun kol gezdiği bir dünyadır.

Bu güzelim dünyanın, bu güzelim yarının kurulması yolunda bütün engellerin kaldırılmasına çalışılmalıdır. Analar ve babaların, bu yolda bize yardımcı olacaklarına inanıyoruz. Biz, analarımızın ve babalarımızın, kısaca insanlığın, mutlu bir yarını kardeşlik üzerine kuracakları düşüncesindeyiz. Buna bizlerin de katkısı olacağı inancındayız.

Dünyanın bütün güzelliklerinin ortakça paylaşılmasını istiyoruz. İnsanların birbirlerine sevgi, kardeşlik, dostluk ve barışa dayalı bir dünya için destek olmasını amaçlıyoruz.

Bizim dünyamız yarın, ancak bu çabalarla, kardeşlikle örülü, mutluluklarla dolu bir barış dünyası olacaktır.

İşte sevgili çocuklar, TRT'nin yayınıyla, hem de renkli yayınıyla dünyanın bir çok ülkesine ulaşan "Kardeşlik ve Barış Bildirisi"... Tabii bildirinin çeşitli dillere çevirisi yapıldığından, o ülkelerde dinleyenler de derinliğine anlamak olanağı buldular. Biz büyükler olarak siz küçüklerin bildirisinde yarının umudunu buluyoruz.

Her şey gönlünüzce, dileğinizce olsun diyoruz.

UNUTAMADIĞIM ANILAR

AZİZ NESİN

Çok sevgili çocuklar!

Röportaj yapan hemen bütün gazetecilerin bir beylik sorusu vardır: "Unutamadığınız bir anınızı anlatır mısınız?"

Kimi edebiyat öğretmenleri, lise öğrencilerine, bir yazarla röportaj yapmaları ödevini veriyor. Bu öğrencilerden benimle röportaj yapmak için konuşmaya gelenler var. Onlar da gazeteciler gibi, genellikle o soruyu yönelttiyorlar bana: "Unutamadığınız bir anınızı anlatır mısınız?"

Ben artık sizin dedeniz yaşındayım. Yaşlı bir yazarım. Bu yaşıma dek unutamadığım pekçok olay yaşadım. Bunların içinde olağanüstüler, çok korkunç, çok acıklı, çok tehlikeli, çok gülünçlü olanlar var. Ama yaşadığım iki olay, beni hepsinden çok etkilemiştir.

Benimle röportaj yapmaya gelen gazeteciler ya da öğrenciler, unutamadığım anımı sordukları zaman, hep bu iki olayı anlatmak istemişimdir. Ama anlatamadım. Çünkü, bunları öyle etkili anlatmalıydım ki, o iki anı beni nasıl derinden etkilemişse, ben anlatınca dinleyenleri de öyle derinden etkilemeliydi. Oysa, anlatmaya kalkışınca, yani olay sözcüklere dökülünce, anlatılmaya değer bir yanı kalmıyordu. Bende çok derin iz bırakan o iki anımı dinleyenlerin, "Sanki ne var bunda! Ne olacak... Anlatmaya değer mi!" demelerini istemiyordum. Beni bunca etkisinde bırakan o iki olayı, gereğince etkili olarak anlatamayacağım korkusuna kapıldım. İşte bu yüzden kimseye anlatmadım. İlk olarak sizlere, bu iki anımı, yazarak anlatmak istiyorum. Kendimden bişey katmadan, olay nasıl geçtiyse öylece anlatacağım. Bakalım, becerebilecek miyim? Yani bu iki olay, beni etkilediği gibi, sizleri de derinden etkileyecek mi?

İSTANBUL'da Kalamış koyunda, epiyce eskiden kalma, ünlü bir içkili aşevi vardır. Burası, genişçe bahçeli bir yerdir. 1966 yılının çok sıcak bir yaz akşamı eşimle birlikte oraya gitmiştik. Bahçedeki bütün masalar doluydu. Tanıdık garson zorla açabildiği bahçedeki bir boşluğa bizim için bir masa yerleştirdi. Oturduk. Yanımızdaki masada, ünlü ressamlarımızdan arkadaşım Bedri Rahmi Eyüboğlu'yla arkadaşları vardı. O'nunla selâmlaştık.

Masamıza yemeğimiz, içkimiz geldi.

Bir çalgı sesi duyuldu. Sesin geldiği yana baktım. Bahçedeki masaların ortasındaki dar yerde bir adamla bir çocuk var; adam gitar, çocuk da akordeon çalıyor. Akordeonla gitarın birbirlerine bu denli uyumlu eşlik ettiklerini daha önce hiç dinlememiştim. Gitar çalan adam kırk yaşından genç, kumral, ince, uzundu. Akordeon çalan çocuk, ancak on yaşında gösteriyordu. Çok zayıf ve ufaktefekti. Kollarının arasında zorlukla tutabildiği akordeon, yarı gövdesi kadardı. Çaldığı kocaman akordeona, anasına sarılır gibi sarılmıştı. Kasketinin altından dökülen açık kumral saçları, gözlerine dek alnını örtmüştü. Çok sevimli bir çocuktu.

Masalarda oturmuş, içkilerini içenler, genç adamla çocuğa sevgiyle bakıyor, onların çalışlarını beğeniyle dinliyorlardı. Aradabir de alkışlıyorlardı. Gerçekten de güzel çalıyorlardı.

Bizden uzak olmayan masalardan birinden bir adam, gitar çalan adama, rakı dolu bir kadeh uzattı. Gitarcı teşekkür edip kadehi alırken, çocuk,

— Baba, ne olur, içme! diye yalvarıyordu.

Gitarcı, çocuğunu duymazdan gelip rakıyı bir dikişte içtikten sonra boş kadehi masaya bıraktı. Gitar çalmasını sürdürdü. Babayla oğul, epeyce çaldılar. Sonra çocuk başından çıkardığı kasketini, masalarda oturanlara uzatmaya başladı. Önüne şapka uzatılan herkes, şapkaya cömertçe para koyuyordu. Çocuk, şapka parayla doldukça, paraları cebine koyup, şapkasını yeniden masalardakilere uzatıyordu.

Kasketini çıkarınca, çocuğun, dağınık ve uzun saçlarının çerçevelediği yüzünün güzelliği daha çok ortaya çıkmıştı.

Çocuk, masa masa dolaşıp ordakilerden para topladıktan sonra, babayla oğul yeniden dinletiye başladılar. Güzel parçalar çalıyorlardı.

Gitarcıya ordan burdan rakı kadehleri uzatılıyor, o da arka arkaya ikram edilen rakıları içiyordu. Çocuk, önceleri "İçme babacığım, ne olursun içme!" diye yalvarırken, babası kendisini dinlemeyince, sonraları babasının ceket eteğinden, kolundan çekiştirmeye, daha sonra da ağlamaya başladı. Babasının O'na hiç aldırdığı yoktu. Gitarcı rakı içerken, müziğin durmaması gerekiyordu. Bu yüzden çocuk, gitar susunca, tekbaşına kalıyor ve akordeonunu çalıyordu. Akordeonunu çalarken, gözlerinden yanaklarına sicim gibi süzülen yaşları görüyordum.

Boğazıma bir düğüm oturdu, gözlerim yaşardı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Çocuğun, babasına, içmemesi için yalvarması, ağlaması, beni çok içlendirmişti.

Masalardakiler, içtikleri içkilerin etkisiyle, az ya da çok, sarhoş olmuşlardı. Yüksek sesle, hatta bağıra bağıra konuşuyorlar, kahkahalar savuruyorlardı. Gitarcıya rakı sunmayı da hiç unutmuyorlardı. Bu uğultu - gürültü arasında çocuğun babasına yalvarması, ağlaması boğulup gidiyordu.

Sarhoş gitarcıyla, akordeoncu çocuk

Gitarcı sarhoş olmuştu. Ayakta gitarını çalarken sallanıyor, yalpalıyor, arada düşecek gibi oluyordu. Akordeon çalan çocuk, babasının sarhoşluğu belli olmasın, babası yere yuvarlanmasın diye O'na destek olmaya çalışıyordu. Babası ne yana eğilirse, o yana geçip sırtıyla babasına destek oluyordu. Akordeon çaldığı için, babasını elleriyle tutamıyordu. Ama gözü hep babasındaydı.

Dinleti bozulmuştu. Adam, eskisi kadar güzel çalamıyordu. Çocuk, babasının bu eksikliğini gidermek için, daha da iyi çalmaya özeniyordu. Ağladığını görmesinler diye de, ikidebir akordeonunun tuşlarından elini kaldırıp, kol yeniyle gözlerini siliyordu. Bu yüzden, yaşlı yanaklarında ellerinin kir izleri kalmıştı.

Yine rakı veriyorlardı gitarcıya. Çocuk öyle kızmıştı ki, artık babasına eskisi gibi yalvarmıyor, bağırıyordu, hatta babasını aşağılıyordu. Bir kezinde akordeoncu çocuk babasına o incecik, tiz sesiyle,

— İçme ulan! diye bağırınca, çocuğun sesi, ordaki uğurltuyu, gürültüyü bastırdı ve bir an sessizlik oldu, çatal - bıçak gürültüleri bile durdu. Ama hemen sonra yeniden o seslerin karmaşasından oluşan uğultu başladı.

Gitarcı o denli sarhoş olmuştu ki, ayakta duramadı, boş bulduğu bir sandalyeye çöktü. Çocuk artık tekbaşına akordeon çalıyordu. Masalardakiler, çocuğun tekbaşına yaptığı bu müzik gösterisiyle daha çok coştular. Çocuk, bikez daha şapkasını çıkarıp masaları dolaştı, para topladı. Sonra, babasına,

— Hadi gidelim baba... dedi.

Ama babası, oralı olmadıktan başka, çocuğunu söverek koğdu.

Çocuk, babasını kaldırmaya zorladı. Başaramayınca, yeniden akordeon çalmaya başladı.

Sarhoş gitarcıya, artık rakı ikramı kesilmişti. Ama bu kez gitarcı, garsonu çağırıp rakı getirmesini istedi. Parasıyla içecekti. Garson rakıyı getirdi.

Akordeon çalan çocuk, babasına rakı içmemesi için çok sert çıkışıyordu. Babası da O'nu, eve gidince dövmekle korkutuyordu. Çocuk babasına sövmeye başladı. Gittikçe daha ağır sövüyordu. Öyle ağır sövgülerdi ki, bunları burada yazamam. Değil bir babaya, hiçkimseye böyle sövülemezdi. Artık çocuk da gitar çalamıyordu. Biyandan ağlıyor, biyandan sövüyor, biyandan da babasını kaldırıp götürmek için çırpınıyordu. O içkili gazino bahçesindekilerden hiçbirinin gitarcıyla, akordeoncu çocukla ilgilenecek hali kalmamıştı. Ordakiler hatta sinirlenmişlerdi de... Baştan ne güzel çalıp onları eğlendirmişti bu çocukla bu adam... Ama sonradan yaptıkları rezaletti. Masalardakilerin tedirgin olduklarını yüzlerinden belliydi.

Görmedim ama, masalardakilerden kimilerinin, gazino sahibine, bu sarhoş gitarcıyla oğlunu bahçeden çıkarmasını söylemiş olduklarını sanıyorum. Çünkü iki garson, kollarına girerek sarhoş gitarcıyı, zorla bahçeden çıkardılar. Gitarcı çıkmak istemiyor,

— Paramla değil mi? Ben müşteri değil miyim? İçeceğim... diye garsonlara çıkışıyordu.

Çocuk, babasının gitarını da kılıfına koydu. Bir omuzuna akordeonunun, öbür omuzuna da gitarın kayışını taktı. Gitarla akordeon arasında, arkadan bakınca yalnızca iki küçük bacağı görünüyordu.

Sarhoş babayla oğlu bahçeden çıkınca, masalardakiler de rahatladılar, kendi neşeli söyleşilerine döndüler.

Saatime baktım, geceyarısı olmuş.

Yanımdaki masada oturan Bedri Rahmi'ye,

— Araban burda mı? diye sordum.

Bedri Rahmi'nin arabası olduğunu biliyordum.

Bedri, arabasının kapıda olduğunu söyledi.

— Gitarcı çok sarhoş. Çocukla babasını senin arabaya koyup evlerine bırakalım... dedim.

Bedri Rahmi, masada arkadaşlarını bırakıp kalktı. Bahçeden dışarı çıktık. önümüzdelerdi. Akordeonla gitarın ağırlığı altında ezilen çocuk, bir de yıkılmasın diye yolda yalpalayan babasını dengede tutmaya çalışıyordu; arada bir iki eliyle babasının arkasından dayanıyordu. Ama yine de babasının yere düşmesini önleyemiyordu. Yerden kaldırmak için çırpınıp duruyordu. Bu arada da, babasına en ağır sövgüleri sıralıyordu.

Arkalarından bir süre onlara baktım. Sanki gitarcı babası değil de, o küçük akordeoncu çocuk O'nun babasıydı. On—onbir yaşındaki o çocuk, kırk yaşına yaklaşık sarhoş gitarcının babasıymış gibi, O'nu kollamaya, korumaya çalışıyor, biyandan da söverek O'nu azarlıyordu.

Bedri Rahmi'nin,

— Ne yapabiliriz, dönelim... dediği sırada, işte o korkunç şey oldu.

Gelecek Hafta

KORKUNÇ OLAY

PEMBE PANTER

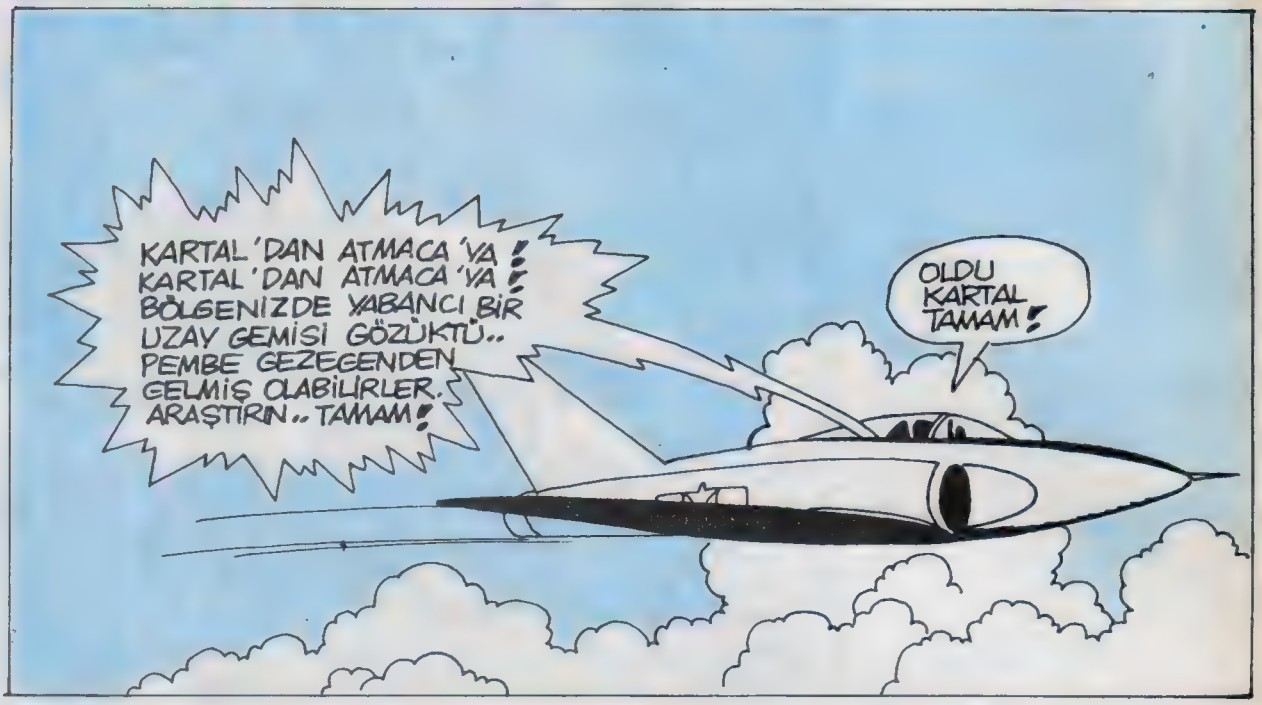

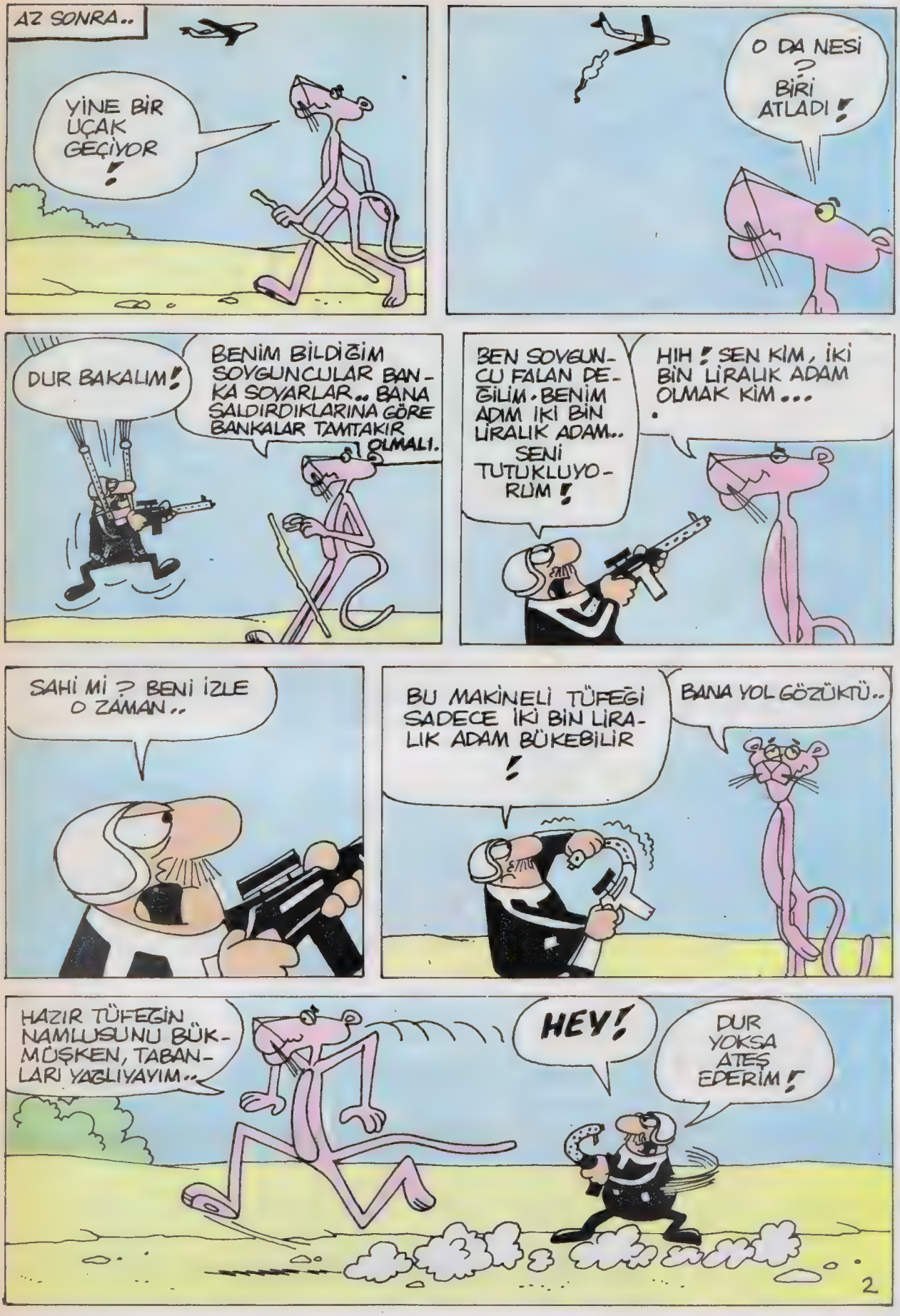
AZ SONRA..
YİNE BİR UÇAK GEÇİYOR!
O DA NESİ? BİRİ ATLADI!
DUR BAKALIM!
BENİM BİLDİĞİM SOYGUNCULAR BANKA SOYARLAR.. BANA SALDIRDIKLARINA GÖRE BANKALAR TAMTAKIR OLMALI.
BEN SOYGUNCU FALAN DEĞİLİM. BENİM ADIM İKİ BİN LİRALIK ADAM.. SENİ TUTUKLUYORUM!
HIH! SEN KİM, İKİ BİN LİRALIK ADAM OLMAK KİM...
SAHİ Mİ? BENİ İZLE O ZAMAN..
BU MAKİNELİ TÜFEĞİ SADECE İKİ BİN LİRALIK ADAM BÜKEBİLİR!
BANA YOL GÖZÜKTÜ..
HAZIR TÜFEĞİN NAMLUSUNU BÜKMÜŞKEN, TABANLARI YAĞLIYAYIM..
HEY!
DUR YOKSA ATEŞ EDERİM!
2

GÜMBÜR!
HAY ALLAH! YİNE ŞAŞIRDIM..
BU ŞANSI BİR DAHA YAKALAYAMAM!
O DA NESİ? BİR UZAY GEMİSİ!
UZAYDAN GELEN ADAMLARIN GİYSİLERİ, BENİM EN SEVDİĞİM RENKTE ...
BİZE BİR ŞEY YAPMA! BİZİM SUÇUMUZ YOK!
MOTORUMUZ BOZULDUĞU İÇİN GEZEGENİNİZE İNDİK..
UMARIM ARACINIZI İKİ BİN LİRALIK ADAM GELMEDEN ONARMAYI BAŞARIRSINIZ..
AH! İŞTE O DA GELİYOR..
3
DUR BAKALIM! ONLARI RAHAT BIRAK.
HA! HAYT! BİRDEN ÜÇ OLDULAR... HEPİNİZİ YAKALAYACAĞIM..

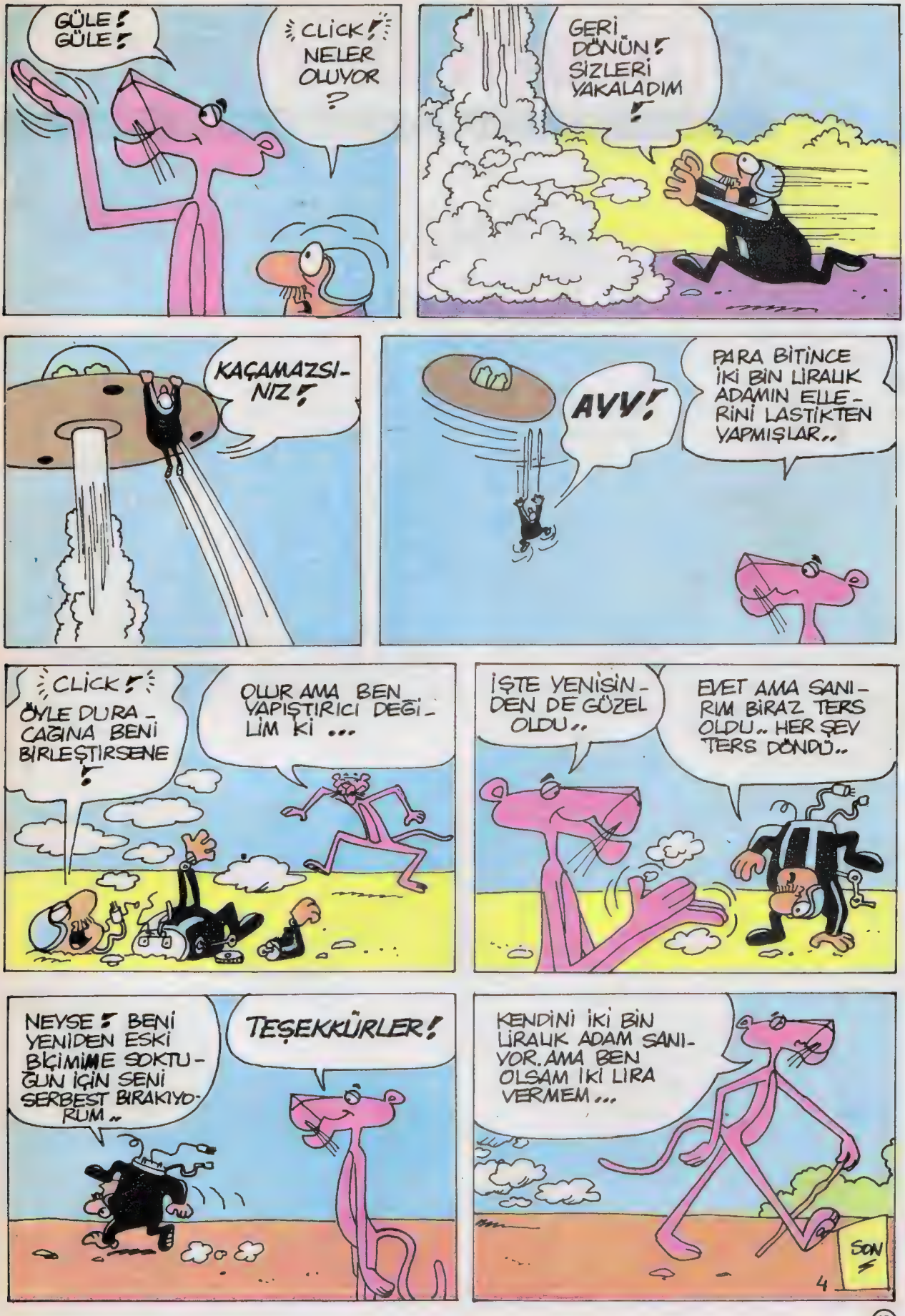
GÜLE! GÜLE!
CLICK! NELER OLUYOR?
GERİ DÖNÜN! SİZLERİ YAKALADIM!
KAÇAMAZSINIZ!
AVV!
PARA BİTİNCE İKİ BİN LİRALIK ADAMIN ELLERİNİ LASTİKTEN YAPMIŞLAR..
CLICK! ÖYLE DURACAĞINA BENİ BİRLEŞTİRSENE!
OLUR AMA BEN YAPIŞTIRICI DEĞİLİM Kİ ...
İŞTE YENİSİNDEN DE GÜZEL OLDU..
EVET AMA SANIRIM BİRAZ TERS OLDU.. HER ŞEY TERS DÖNDÜ..
NEYSE! BENİ YENİDEN ESKİ BİÇİMİME SOKTUĞUN İÇİN SENİ SERBEST BIRAKIYORUM..
TEŞEKKÜRLER!
KENDİNİ İKİ BİN LİRALIK ADAM SANIYOR. AMA BEN OLSAM İKİ LİRA VERMEM...
SON
4

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

KARAR BABAMIN

ANNEMLE babam her yıl, yani geçen yılla ondan önceki, daha gerisini anımsayamam çünkü, tatile nereye gideceğimizi kararlaştırmak için birbirlerine girerler, sonra annem ağlar, annesine gideceğini söyler, ben de ağlarım, çünkü anneannemi çok severim ama onun orda plaj yoktur, sonunda annemin istediği yere gideriz, tabii ki anneanneme değil.

Dün akşam yemekten sonra, babam, kaşlarını çatarak bize baktı:

— Beni iyi dinleyin, dedi. Bu yıl tartışma istemem, kararı ben veriyorum. Güneye gideceğiz. Çamlı Plaj Kent'te kiralık bir evin adresini verdiler. Elektriği, suyu, üç de odası varmış. Kesinlikle otele gidip midemi bozmak istemiyorum.

— Harika, hayatım. Bence de çok iyi fikir, dedi annem.

— Yaşasın! dedim ve masanın çevresinde koşmaya başladım, çünkü mutlu olunca insan bir yerde duramaz.

Babam, gözlerini faltaşı gibi açtı. Her şaşırdığında böyle olur.

— Ya.. Öyle mi? dedi.

Annem masayı toplarken, babam da dolaptan dalgıç gözlüğünü çıkardı.

— Göreceksin Pıtırcık, dedi babam. Ne güzel dalıp balık vuracağız, denizin dibinde seninle.

Ben biraz korktum, çünkü henüz çok iyi yüzmesini bilmem. Bir tek, belimden tutarlarsa sırt üstü durmasını bilirim. Ama babam, merak etmememi, bana yüzmesini öğreteceğini, gençken bölgeler arası serbest yüzme şampiyonu olduğunu ve antrenman yapabilse hâlâ rekorlar kırabileceğini söyledi.

— Babam bana, denizin dibine dalıp balık vurmasını öğretecek, dedim anneme, annem mutfaktan dönünce.

— Çok güzel hayatım, dedi annem. Ama Akdeniz'de artık pek balık kalmamış. Çok fazla balıkçı varmış çünkü.

— Doğru değil bu, dedi babam.

Ama annem ona, çocuğun önünde kendisini yalancı çıkarmamasını, bu haberi gazetede okuduğunu söyledi, sonra epeydir elinden düşürmediği örgüsüne daldı.

— Eeee? Balık yoksa denizin bidinde ne halt edeceğiz?

Babam, hiç bir şey söylemeden gözlüğünü dolaba yerleştirdi.

Benim keyfim kaçmıştı: 'ne yani yalan mı, babamla her balığa çıkışımda elimiz boş döneriz. Babam gazetesini okumaya başladı.

— Peki, dalgıçlar için nerede balık var? dedim.

— Annene sor, dedi babam. O bu konuda uzmandır.

— Atlantik'te var hayatım, dedi annem.

Ben, Atlantik'in gideceğimiz yerden çok mu uzak olduğunu sordum, ama babam "Derslerini daha iyi dinleseydin, böyle sorular sormazdın" dedi, haksızlık bu, çünkü okulda dalgıçlık dersleri vermiyorlar bize. Ama hiç bir şey söylemedim. Babamın pek tartışacak keyfi yoktu çünkü.

— Götürmemiz gereken şeylerin listesini çıkarmalıyız, dedi annem.

— Lütfen! diye bağırdı babam. Bu yıl da birer yük kamyonuna dönmeyelim. Mayolar, birkaç şort, basit giysiler, birkaç yünlü, yeter de artar bile...

— Sonra birkaç tencere, kahve cezvesi, kırmızı masa örtüsü, biraz da tabak çanak, dedi annem.

Babam birden yerinden fırladı, çok öfkeli görünüyordu, ağzını açtı ama konuşamadı, bu işi çünkü onun yerine annem yaptı:

— Geçen yıl Sivrikulak'lar ev kiraladı da başlarına neler geldi, biliyorsun. Yalnızca, kenarları kırık üç ta-

bakla, iki tencere yarmış evde. Tencerelerden birinin de dibi delikmiş zaten.. Gereksindiklerini oradan, üstelik de dünyanın parasına almak zorunda kalmışlar.

— Sivrikulak uyuşuğun tekidir. Böyle işleri beceremez.

— Belki, dedi annem. Ama haberin olsun, delikli bir tencerede balık çorbası yapamam sana. Tabii balık bulabileceğini varsayarsak.

Ben ağlamaya koyuldum, çünkü ne yani yalan mı, balıksız bir denize gitmek hiç de gırgır değil, az ötede balık dolu Atlantikler dururken üstelik. Annem örgüsünü bıraktı, beni dizine oturttu, aptal balıklardan ötürü üzülmememi, odamdan her sabah denizi gördüğümde çok mutlu olacağımı söyledi.

— Şey, dedi babam. Evden deniz görülmüyor aslında. Ama uzakta değil, iki kilometre ötede. Başka kiralık ev kalmamış.

— Tabii hayatım, dedi annem. Sonra beni öptü, ben de halının üstünde, Toraman'la oynarken kazandığım iki misketle eğlenmeye başladım.

— Plaj nasıl? Taşlık mı?

— Hayır hanfendi! Hayır! diye bağırdı babam. Kumluk! Kum üstelik çok ince. Bütün plajda tek taş bulamazsın!

— Aman iyi. Pıtırcık böylece bütün zamanını denizin üstünde taş kaydırmakla geçirmez. Çünkü çocuğa bunu öğrettiğinden beri, gözü başka şey görmüyor.

Ben yine ağladım, çünkü suyun üstünde kaydırak taşlarını sektirmek gerçekten çok hoştur. Bir taşı dört kereye kadar sektirebiliyorum. Denizden uzak, kaydırak taşsız, balıksız ve tencereleri delik eski bir eve gitmek hiç de gırgır değil işte.

— Anneanneme gidiyorum ben! diye bağırdım ve misketlerden birine bir tekme savurdum.

Annem beni yine dizine oturttu, ağlamamamı, babamın ailede tatili hepimizden çok gereksindiğini, gitmek istediği yer çirkin olsa bile, hoşnut görünüp oraya gitmemiz gerektiğini söyledi.

— Ama, ama ama... dedi babam.

— Ben taş kaydırmak istiyorum! dedim ben.

— Gelecek yıl kaydırırsın, dedi annem. Baban bizi Deniz Kent'e götürürse tabii.

— Nereye? diye sordu babam ve ağzı açık kaldı.

— Deniz Kent'e, dedi annem. Brötanya'da, Atlantik'in, balıkların, kumluk ve taşlık bir plajın, tam karşısında da çok şirin bir küçük otelin bulunduğu yer.

— Ben Deniz Kent'e gitmek istiyorum! diye bağırdım. Ben Deniz Kent'e gitmek istiyorum!

— Ama şekerim, kararları babam veriyor. Anlayışlı ol, dedi annem. Babam elini yüzünde gezdirdi, derin derin içini çekti,

— Peki oldu, anladım. Otelin adı ne? dedi.

— Güzel Sahil, hayatım, dedi annem.

Babam, madem öyle, yer olup olmadığını sormak için otele yazacağını söyledi.

— Gerek yok hayatım, dedi annem. 29 numaralı odayı tuttum bile. Tam denize bakıyor, bir de banyosu var.

Sonracıma annem, babama kıpırdamamasını söyledi, ördüğü kazağın uzunluğu iyi mi diye bakacaktı çünkü. Brötanya'da geceler biraz serinmiş de.

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

UNUTMAYALIM, BİZ DE EVE EKMEK ALALIM

EVE dönüyorduk. Otobüse bindik. Herkes sokağa çıkma yasağını konuşuyordu. Kalabalıktı otobüs. Babam annemin omuzundan, benim de elimden tutmuştu. Biletçi, "İlerleyelim beyler! Önde boş yer var," diye bağırıyordu durmadan. Babam homurdandı: "Nereye ilerleyelim birader? Otobüs ağzına kadar dolu, hâlâ müşteri alıyorlar".

İki adam bizim arkamızda yüksek sesle konuşuyorlardı. Kalabalıktan başımı kaldırıp yüzlerini göremiyordum. Birinin ayakkabılarını gördüm yalnız. Çok büyüktü. Belki de 45 numara. Biletçinin yerinde olsam adamın ayakkabılarına da bilet keserdim. Yanındaki, "Biz yandık 1 Mayısta," dedi. "Evde tüp yok. Bir yerden elektrik ocağı bulamazsak peynir ekmek yemekten canımız çıkacak." Kocaman ayaklı adam, "Sizinki gene iyi" dedi. "Bizde elektrikler de kesik."

Duraklardan birinde yaşlı bir kadın ön kapıdan binmek istedi otobüse. Şoför çok sinirlendi. Kadına bağırmaya başladı:

"Acelen ne hanım? Görmüyor musun arka kapıdan binenleri? Onların canı yok mu?"

Yaşlı kadın kapıya yapışmış bırakmak istemiyordu. Elindeki naylon torbayı şoföre göstererek bağırdı:

"Hay Allah senin boyunu devirsin! Ekmek almaya gidiyorum eve. Fırına koşturuyorum... 'Ne acelen var?' diye soruyor bir de.. Tüüüüh! Vicdansız herif!"

Babam annemin omuzunu dürterek uyardı : "Unutmayalım. Biz de eve ekmek alalım." Annem güldü. "Şimdiden alırsak bayatlatırız," dedi. Babam tez canlıdır. Aklına bir şeyi koyunca hemen yapmak ister. "Yarına bırakmayalım bu işi," dedi. "Çok kalabalık olur. Biz de bu gece Ömer'le kuyruğa gireriz."

Sıkı sıkı tuttuğum babamın elini çekerek sordum:

"Kapının önüne bile çıkamaz mıyız o gün baba?"

"Hayır, çıkamazsınız."

Sonra anneme döndü. "İyi oldu bu sokağa çıkma yasağı," dedi. Annem onayladı. "Evet, evet. Eve kapanacağız ama korkusuz bir gün geçireceğiz."

Büyük ayaklı adam arkasındakilere çıkıştı: "Yahu dikkat etsene kardeşim. Ayağıma basıyorsun."

MEHMET'İN ÇEVRE DOSYASI

ATİLA ALPÖGE ■ DEVRİM ALPÖGE

5 HAZİRAN DÜNYA ÇEVRE GÜNÜ

1972 yılında bütün dünya ülkeleri bir araya geldiler. Çevre sorunlarını konuştular. Çevremizin değerini... doğal kaynaklarımızı... doğadaki dengeyi... dengeyi nasıl bozduğumuzu... kaynaklarımızı nasıl tükettiğimizi... havamızı, suyumuzu ve toprağımızı kötüye kullandığımızı...

Toplantının sonunda bütün ülkeler sözleştiler. "Birlikte çalışalım," dediler. "Çevremizi korumak için bütün devletler elbirliği yapalım," dediler. Ve o gün bir karar daha aldılar:

"Bundan böyle her yıl 5 Haziran gününü Dünya Çevre Günü olarak ilân ediyoruz. Bu günde, dünyanın her bir yanında, her ülkede, her kentte insanlar bir araya gelsinler; çevre sorunlarını konuşsunlar, çevrelerini değerlendirsinler ve çevreleri için güzel şeyler yapsınlar."

O zamandan beri de her yıl Haziran'ın 5'inde Dünya Çevre Günü bir çok ülkede kutlanıyor. İnsanların dikkatleri çevre sorunlarına çekiliyor. Çevreyle ilgili konuların konuşulması, tartışılması ve düşünülmesi sağlanıyor.

DÜNYADA ÇEVRE GÜNÜ

● Tokyo'da bir gün için özel araç kullanımı yasaklandı. Herkes işine ya yürüyerek gitti, ya otobüslerle, metroyla, ya da bisikletle. Belediye Başkanlarının, milletvekillerinin, Bakanların bile yürüdükleri, bisiklete bindikleri görüldü.

● Kenya'da 40 bin kişi birlikte uzun bir yürüyüşe çıktılar. Bunun adını "Su İçin Yürüyüş" koydular. Temiz su, bol su için gösteriler yaptılar. Herkesi, her kuruluşu harekete geçirdiler.

Su kanalları, barajlar, su boruları yapılması için para topladılar.

● Çekoslavakya'da öğrenci kuruluşları afişler hazırladılar. Bunlarda çevre sorunlarını ve çevrenin değerini dile getirdiler. Sonra da afişleri her yere dağıttılar ve astılar.

● Hollanda'da insanlar bir araya gelip bir birlik kurdular. Bütün yıl boyunca çalışmalar yapıyorlar. 5 Haziran'da ise bu çalışmalar en canlı gününü yaşıyor. Yaptıklarının başında 15 binden fazla okul için kitaplar, dergiler, resimler, afişler hazırlamak ve dağıtmak geliyor. Ayrıca bisiklet gösterileri de düzenliyorlar. Binlerce kişi bisikletlerine atlıyor, bir araya gelip geziyorlar. Böylece bisikletin çevreyi kirletmeyen, enerji tüketmeyen bir araç olduğu vurgulanıyor.

● Nairobi'de kent halkı bir araya gelip kıyıları bir çöplüğe dönüşmüş olan göllerini temizlemek için elbirliği yaptılar. Kazmalarla, küreklerle bütün kıyı temizlendi ve çöpler uzağa taşındı. Göl kurtuldu.

● Sri Lanka'da büyük bir resim yarışması ve sergisi düzenlendi. Konu, doğadaki su kaynaklarının korunmasıydı. Yüzlerce kişi katıldı buna.

● Tayland'da yoğun çalışmalar yapıldı. Afişler, filimler, resim gösterileri... Bunlarda değişik çevre olayları üzerinde duruldu; bu arada nükleer enerji ile turizmin çevre üzerindeki etkileri ele alındı. Başbakan bile özel bir konuşma yaptı.

● Kahire'de, Sydney'de, La Paz'da ve daha başka bir çok kentte, ana caddeler trafiğe kapatılıp yayalara açıldı. Buralarda şenlikler yapıldı. Hava kirliliğinin ve gürültünün nasıl azaldığı ölçüldü; halkın düşünceleri banda alınıp radyolardan yayınlandı.

● Bir çok ülkenin televizyonları özel programlar hazırladılar. Radyolarda açıklamalar yapıldı, tartışmalar düzenlendi. Halka çevre değerleri anlatıldı.

● Geçen yıllarda ülkemizde de özel kutlamalar yapıldı. Özellikle Belediyeler kentlerinde çeşitli uygulamalar yaptılar. Hatta bazıları o gün için trafikten arındırdıkları ana caddelerini sürekli olarak yayalara açtılar. Böylece Dünya Çevre Günü olumlu ve sürekli bir katkı yaratmış oldu. Örneğin İzmit'te, Gebze'de çarşı sokakları artık yalnızca yayalara açık. Eskiden buraları gürültülü, pis yerlerdi. Geçen yıl Çevre Günü'ne sizin Belediyeniz de katılmış mıydı? Hatırlıyor musunuz? Büyüklerinize sorun. Onlar hatırlıyor mu, bakalım.

Gözleyin, İzleyin

Dünya devletlerinin çevre için bir araya gelişine ülkemiz de katılmıştı. Siz bu dergiyi, bu yazıyı 5 Haziran'dan bir kaç gün önce okuyacaksınız. Çevre Günü'nde dünyanın her köşesinde bir şeyler yapılırken acaba yurdumuzda neler olacak? Gazeteleri karıştırın, televizyonu gözleyin, radyoyu dinleyin, haberleri izleyin. Bakalım gazeteler, televizyon ve radyo Çevre Günü'nden ya da sorunlarından hiç söz edecekler mi? Başbakan, Bakanlar konuşma yapacaklar mı? Geçen yıllar Çevre Günü'nü kutlayan Belediyeler bu yıl ne yapacaklar?

Örneğin bu yıl, aynı zamanda Çocuk Yılı da... Belediyeler Çevre Günü'nde, bir çok Çocuk bahçesi açabilirlerdi. Güzel oyun alanları oluşturup, ağaçlandırıp düzenleyerek iyi bir çevre için çocuklara armağan edebilirlerdi. Bakalım, yapacaklar mı?

öykülerle atasözleri

EMİN ÖZDEMİR

GEÇEN haftanın öyküsünü anlayarak okuduysanız konusunu bulmakta güçlük çekmemişsinizdir sevgili çocuklar. Öykünün konusu "öfke" ile ilgiliydi. Öfke kimi durumlarda insanın içine düştüğü, daha doğrusu duyduğu bir duygudur. Ama yarardan çok zarar getiren bir duygu. Öfkelenen kişi ne yaptığının ayrımına varamaz. Sert ve kırıcı davranışlara yönelir. Bunun zararını da yine kendisi çeker. Nitekim geçen haftaki öykümüzün kahramanı Mustafa'nın durumu da bunun güzel bir örneğidir. Öfkeyle yerinden fırlamış, pencereyi yumruklamış, bunun sonunda da hem cam kırılmış, hem eli yaralanmış, hem de sabaha değin soğukta titremiş. İşte böyle durumları görmüşler, gözlemişler atalarımız. Bunun için de şu atasözünü söylemişler: "Öfkeyle kalkan, zararla oturur." Verdiğimiz öyküyle doğrudan ilgili atasözü buydu. Sanırım bulmuşsunuzdur.

Öfkenin zararını anlatan başka atasözleri de var mıdır dilimizde? Vardır elbette. Örneğin bir atasözümüz de şöyle der: "Keskin sirke kabına zarar verir." Bu atasözündeki "keskin sirke" öfke demektir; "kabı" da insan. Kısacası şu gerçeği belirtmek istemişler bu sözle atalarımız: Öfke zararlı bir duygudur. İnsanın sağlığını bozar, işlerini altüst eder. Gerçekten de böyledir bu. Öfkelenmiş kişilere dikkatle bir bakın. Renkleri sararır, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olur. Güçlükle soluk alırlar. Bunlar da sağlığa zararlı şeylerdir. İnsanın bedenini yıpratan durumlardır.

Şuna da dikkat edin sevgili çocuklar. Kimi atasözlerimiz de karşıt anlamlıdır. Örneğin bir atasözümüz de yine öfkeyle ilgilidir. Öfkenin zararlı değil, yararlı olduğunu anlatır: "Öfke baldan tatlıdır." Ne ki bu sözle asıl anlatılmak istenen şudur: "Sinirlendirici bir durum karşısında bağırıp çığırmak, içini boşaltmak insanı ferahlatır. İnsan bu ferahlamadan hoşlanır." Atasözlerimizdeki bu karşıtlık şuradan gelir. Atalarımız birbirine karşıt durumlara, olaylara tanık olmuşlar. Bunun için de biribirine karşıt olan sözler söylemişler.

Bu haftaki bulacağınız atasözüne gelince insan ilişkileriyle ilgili. Daha doğrusu "etkilenme" durumuyla ilgili. Öyküyü okuyun, öyküdeki duruma en uygun olan atasözünü bulun:

HUYSUZ ÖMER

ÇOCUĞUN adı Ömer'di. On yaşlarındaydı. Akıllı mı akıllı bir çocuktu. Yaşıtları okuldan dönünce önlüklerini çıkarır, birkaç lokma bir şey yedikten sonra sokağa fırlarlardı. Köşekapmaca, saklambaç oynar, uçurtma uçururlardı. Ömer onların arasına karışmazdı. Öykü, masal kitaplarını okur, derslerine çalışırdı. Sınıfının en iyi öğrencisiydi. Daha da iyi olacaktı.

Bir gün Ömer'lerin karşı daireye yeni bir kiracı taşındı. Anası babası yeni komşularına hoşgeldine gittiler. Yeni komşuların da Ömer'le yaşıt bir oğlu vardı. Adı Murat'tı. Ona:

— Haydi bize geçiver, Ömer'le tanış, onunla oyna, dediler..

Murat'la Ömer'in tanışması böyle oldu işte. Ömer'e daha tanıştıkları ilk akşam neler anlattı neler. Oyunlarından, kuşlara nasıl tuzak kurduğundan, evde anasından babasından gizlice sigara aşırıp içtiğinden uzun uzun söz etti. Anlattıklarıyla Ömer'i etkilemişti. Kendinde olmayan bir şeyler vardı Murat'ta.

O akşamdan sonra Ömer'le Murat sık sık buluşmaya başladılar. Okul sonrası birlikte çıkıyor, birlikte oynuyorlardı. Anası babası ondaki bu değişikliğe sevindiler. "İyi, çok iyi" dediler. "Sonunda Ömer de kendine bir arkadaş buldu. Kitapların arasına kapanıp kalmaktan kurtuldu."

Kiraz zamanıydı. Evlerinin yanı başında bir bahçe vardı. Murat, "haydi gidip o bahçeden kiraz toplayalım," dedi. Ömer, "olmaz, evde kiraz var" dediyse de Murat onu zorla götürdü. Önce çok korktu. Sonra alıştı. Bunun da zevkli bir yanı vardı. O gün ilk kez eve pantolu yırtılmış, üstü başı kirlenmiş olarak geldi. Anası sorunca da bir yalan uydurdu. Artık kolayca yalan söyleyebiliyordu. Bunun yollarını da Murat'tan öğrenmişti. Kitaplardan da okumadan da soğumuş gibiydi. Murat ne yaparsa o da onu yapıyordu. Onun gibi konuşuyor, onun gibi gülüyordu. Murat, evde topa şut mu çekiyor, Ömer de çekiyordu. Bu yüzden evlerindeki en güzel çini vazoyu kırmıştı. Babası da onu bir güzel dövmüştü.

Bir akşam, Murat evden üç tane sigara aşırmıştı. Evin arkasındaki arsanın gizli bir yerinde Ömer'le birlikte içtiler. Ertesi gün de Ömer evden sigara aşırdı. Zorlana zorlana içtiler. İlk önce öksürdüler, gözlerinden yaş geldi. Derken derken hoşlanır oldular. Artık sigaraya da alışmışlardı. Bir gün biri, bir gün öteki evden sigara çalıyor, içiyorlardı.

Ömer'deki değişikliği öğretmeni de anlamıştı. Onunla konuştu. Sonra anasını babasını çağırttı:

— Ömer'in huyu çok değişti, dedi. Eskiden melek gibi temiz, uysal, çalışkan bir çocuktu. Şimdi sınıfın en tembeli, en huysuzu oldu. Neden böyle oldu? Benden size haber vermesi. Göz kulak olun. Bakın bakalım, onu kim yoldan çıkarıyor?

Ana baba eve çok üzgün döndüler. "Bu çocuğa ne oldu? Niye huysuzlaştı?" diye düşündü durdular. Neden sonra babası:

— Tamam, tamam, buldum, dedi. Ömer'in böyle oluşunun nedenini buldum. Bir düşün Murat'lar buraya taşınmadan önce gül gibi temiz, pırıl pırıl bir çocuktu. Ne olduysa onunla tanışmalarından sonra oldu.

Bir gün babası işten erken döndü. Murat'la Ömer'i suçüstü yakaladı. İkisi de sigara içiyorlardı. Babasını görünce ne yapacağını şaşırdı Ömer. Ağlamağa başladı. Babası önce Murat'ı payladı. "Bir daha Ömer'le konuşmayacaksın. Haydi çek, git" dedi. Ömer'i de yine bir güzel dövdü.

Babası, Murat'la arkadaşlık yapmayı yasaklamıştı. Bu yüzden anaları babaları da artık konuşmuyorlardı. Birbirleriyle küsüşmüşlerdi. Ama Ömer'le Murat gizli gizli buluşuyor, yine sigara içiyorlardı. Ömer'in anası da:

— Ah, bu komşular nereden geldi de Ömer onların oğluyla arkadaş oldu. Melek gibi oğlumun huyu değişti, melek Ömer, huysuz Ömer oldu, diyor, herkese dert yanıyordu.

ATASÖZÜ

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

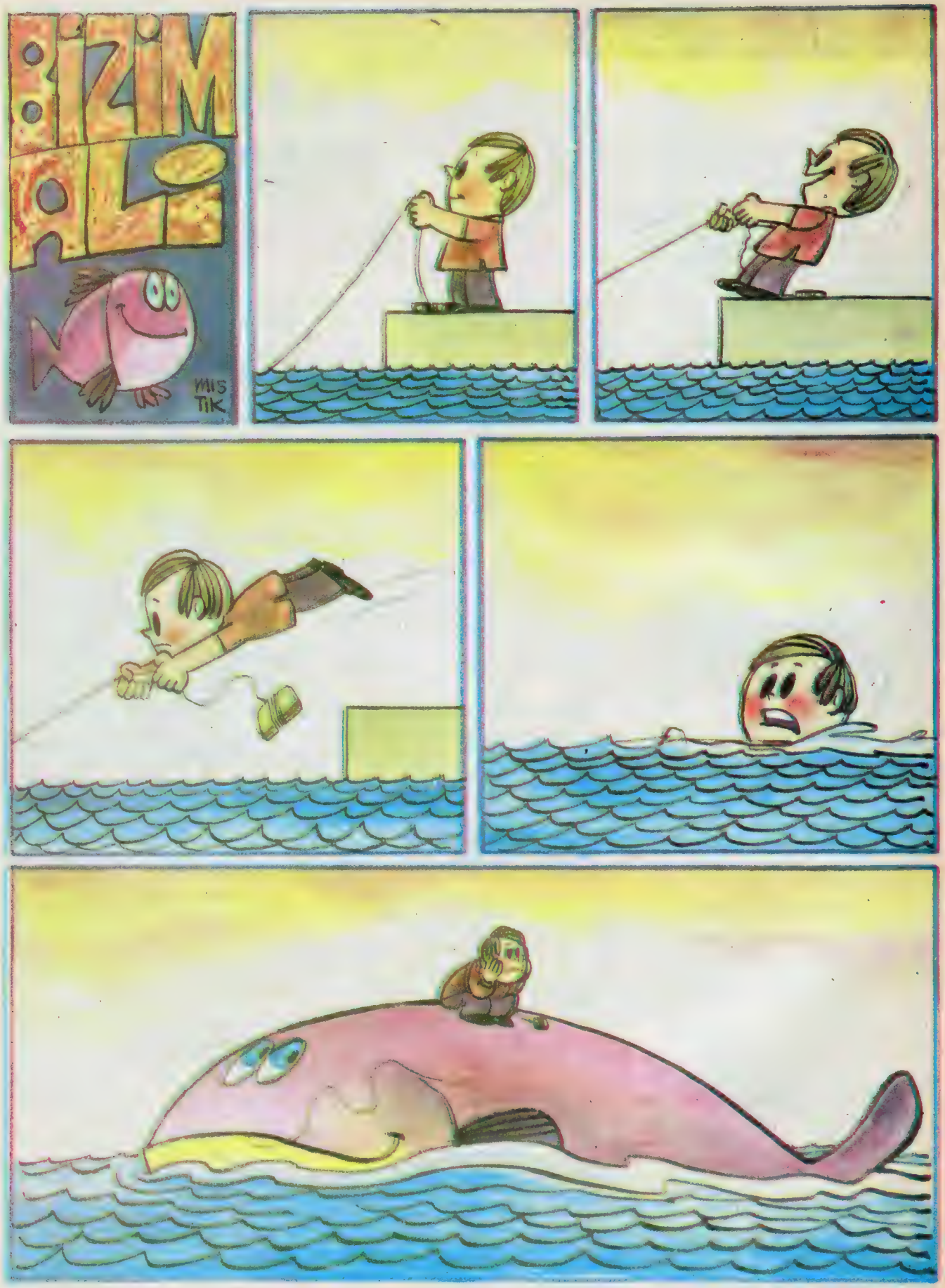
ÇİZİM
ALİ
MİS
TİK

AHMET HAŞİM'İN ÖLÜMÜ

TÜRK şiirinin XX. yüzyıldaki önemli ozanlarından Ahmet Haşim, 4 Haziran 1933'te İstanbul'da öldü. 1883'te Bağdat'ta doğan Ahmet Haşim'in babası Arif Hikmet bey, Irak'ta birçok ünlü bilim adamı ve yönetici yetiştiren Alusi ailesindendi. Kendisi de tanınmış bir yöneticiydi. Ahmet Haşim küçük yaşta annesini yitirdi. Görevi dolayısıyla sık sık yer değiştiren babasıyla birlikte o da çeşitli bölgelerde dolaştığı için düzenli bir ilkokul öğrenimi yapamadı. 1885'te babası onu, Türkçesini geliştirmek üzere İstanbul'a getirdi. Haşim, burada Galatasaray Lisesi'ni bitirdi. İçine kapalı ve düşsever bir öğrenciydi. Lise öğrenimi sırasında Fransız şiiriyle tanışmış, bu tanışıklık onda şiire karşı ilgi uyandırmıştı.

Liseyi bitirdikten sonra Hukuk Fakültesine yazıldı. İzmir'de bir okulda Fransızca öğretmenliği yaptı. Maliye Bakanlığı'nda çevirmen olarak çalıştı. Düyun-u Umumiye (Genel Borçlar) kurumunda görev aldı. Birinci Dünya Savaşı'na yedeksubay olarak katıldı. Savaştan sonra İstanbul'a yerleşti. Osmanlı Bankası'nda çalışmaya başladı. Cumhuriyet kurulduktan sonra Güzel Sanatlar Akademisi'nde estetik ve mitoloji öğretmenliğine atandı. Siyasal Bilgiler Okulu'nda Fransızca okuttu. Anadolu Demiryolları Yönetim Kurulu üyeliğinde bulundu. 1932'de böbreklerinden rahatsızlandı. Almanya'ya gidip Frankfurt kentinde bakım gördüyse de kurtulamadı. Genç denebilecek yaşta öldü.

Ahmet Haşim'in ilk şiirleri 1901 yılında Mecmua-i Edebiye'de (Edebiyat Dergisi) yayınlanmıştı. 1909'da oluşturulan Fecr-i Ati adlı edebiyat topluluğuna katıldı. 1921'de, bu ilk dönemin şiirlerini "Göl Saatleri" adlı ilk kitabında topladı. Kimi yazarların övgüleriyle karşılandı bu şiirler. Cenap Şahabettin ve Tevfik Fikret gibi ozanların etkileri görülen bu dönemden sonra Ahmet Haşim'de de şiir dilini Türkçeleştirme ve yalınlaştırma eğilimi belirdi. 1924'te Paris'e gitti. 1926'da ikinci şiir kitabı "Piyale"yi yayınladı. Dergâh dergisinin ilk sayısında yer alan "Bir Günün Sonunda Arzu" adlı şiiri, anlam bakımından kapalı bulunduğu için çeşitli tartışmalara yol açtı. Bunun üzerine Ahmet Haşim, "Şiirde Anlam" adlı bir yazı yayınlayarak kendisini eleştirenlere yanıt verdi. Bu yazıda şiir anlayışını ortaya koyuyor, şiirin bir öykü değil, sessiz bir şarkı olduğunu ileri sürüyordu. Ona göre, ozan bir gerçeği aktarmakla, ya da kurallar, yasalar getirmekle yükümlü olamazdı. Şiirin dili, düzyazı gibi anlaşılmak için değil, duyulmak üzere oluşmuş, müzik ile söz arasında, sözden çok müziğe yakın bir dildi.

Ahmet Haşim, uzun süre Akşam gazetesinde günlük fıkralar da yazmıştı. Bu fıkraları 1926 yılında "Bize Göre" adlı kitapta topladı. Yazdığı makaleleri ise "Gurebahane-i Lâklâkan" (Leylekler Bakımevi) kitabında bir araya getirdi. Gezi anılarını da "Frankfurt Seyahatnamesi" adıyla yayınladı.

Şiirlerini üç dönemde kümelendirirsek, Ahmet Haşim'in ilk dönemine Fransız sembolist (simgeci) şiirinin etkili olduğu görülür. Bu şiirlerde akşam, güneş, kış, bahar gibi doğaya ilişkin öğeler egemendir. "Göl Saatleri" kitabının bulunduğu ikinci dönemde, Ahmet Haşim gözlerini yine doğaya çevirerek yakaladığı izlenimleri sevdiği sözcüklerle süsleyerek yazmayı sever. Bu şiirlerde sık sık "yeşil sular", "altın ufuklar", "gümüş kayalar" gibi tamlamalar dikkati çeker. Üçüncü dönemde yer alan şiirlerde ise dil beğenisi gelişmiş, kullanılan Türkçe sözcükler sayıca artmıştır. Ahmet Haşim bunlarda, göl, ağaç, ırmak, kuş gibi doğa öğelerini aydınlıkta değil, kendi ruh haline uygun olarak akşam ve gece saatlerinde yaşatmıştır.

KISACA

6 Haziran 1903

Ermeni asıllı Sovyet bestecisi Aram Haçaturyan Tiflis'te doğdu. Moskova Konservatuarı'nda okuyan Haçaturyan, Ermeni, Rus, Gürcü, Azeri ezgileriyle klâsik müziğin, özellikle de Fransız izlenimci müziğinin bir bileşimini yapmaya çalışmıştır.

8 Haziran 1790

Osmanlı devleti Yerköyü Alan Savaşı'nda Alman ordusunu yenilgiye uğrattı. Daha önceki savaşlarda üst üste yenilgi alan Osmanlı devleti, Belgrat'ın ve Bükreş'in Almanların eline geçmesinden sonra İsveç ve Prusya Krallığıyla antlaşma imzalamış. Avusturya'nın Prusya Krallığından çekinmesinden yararlanarak giriştiği bu savaşta Almanlara beş bin ölü, ayrıca tutsak ve yaralı verdirmiş, daha önce yitirdiği araç ve gereçleri geri almıştır.

8 Haziran 1810

Ünlü Alman Robert Schumann 1810'da Saksonya'nın Zwuckau kentinde doğdu. Dokuz yaşında pipiyano çalmağa başlayan Schumann, hukuk öğrenimi yaptığı sürece de müzik eğitimini bırakmamış, kendini aşırı bir çalışmaya vermiştir. Geçirdiği sinir bunalımlarıyla canına kıymak istemiş, yoksulluk içinde ölmüştür. Ölümünden sonra karısı onun bestelerini dünyaya tanıtmıştır.

YENİ DİZİLER

ÖNÜMÜZDEKİ yıl televizyonda çok ilgi çekici diziler izleyeceğiz. Geçen ay Fransa'nın Cannes kentinde yapılan Televizyon Fuarı'na katılan TRT yetkilileri yeni programlar satın aldılar. Bu programları isterseniz size şimdiden tanıtalım:

KOMEDİLER

- MARK VE MINDY. 26 bölümden oluşan bu dizi, uzaydan gelmiş bir delikanlının serüvenlerini yansıtıyor.
- LAVERNE İLE SHIRLEY. Bir Amerikan yapımı. Batı ülkelerinde büyük ilgi toplayan bu dizide iki genç kızın başından geçen güldürücü serüvenler var.
- TAKSİ. Bir taksi şirketinde çalışanların serüvenlerini anlatan bir dizi.
- BU AYI BAŞKA AYI. Bir ailenin başından geçenleri ekrana getiren bir Fransız yapımı.
- BAZI ANNELER DE VARDIR. Bir İngiliz dizisi.
- LOREL—HARDİ. Ünlü komedi çiftinin sesli, uzun filmleri.
- ŞARLO. Charlie Chaplin'in uzun filmleri.
- KOMEDİ KRALKEN ve KOMEDİNİN ALTIN YILLARI. Sessiz komedi filmlerinden örnekler.

MİNİ—DİZİLER

- ZENGİN VE YOKSUL II. Televizyonun en ilgi çeken dizilerinden "Zengin ve Yoksul"un devamı.
- DORUK. "Zengin ve Yoksul" yazarı Irwin Shaw'un son romanından ekrana aktarılmış dizi.
- KALAYCI, TERZİ, ASKER, CASUS. Bir casusluk serüveni.
- YENİ CESUR DÜNYA. İngiliz yazarı Aldous Huxley'in yapıtından uyarlanmış bir dizi.
- BEYAZLI KADIN. Bir doktor kadının serüvenlerini anlatan dizi.
- AÇIK ARABA. "Bir Zamanlar Kartaldı" yazarının son yapıtı.
- İKİ TANIK. "Kaptanlar ve Krallar" yazarının yapıtı.
- KÖKLER. Zencilerin kökenini anlatan dizi.

KLASİKLER

- MOLIERE. Fransız oyun yazarının yaşamını anlatan bir Fransız yapımı.

Üstte: Önümüzdeki mevsim "Saint Dönüyor" adlı İngiliz polisiye dizisinde izleyeceğimiz Ian Ogilvy... Solda: "Tatlı Sert"in sevimli Miss Peel'i, yine İngiliz yapımı olan "Shakespeare'in Oyunları"nda sık sık karşımıza çıkacak... Yanda: Ünlü oyuncu Kirk Douglas'ın oğlu da, baba mesleğini seçti. Onu üne kavuşturan, bir televizyon dizisiydi: "San Francisco Sokakları"... Dizide Michael Douglas'ı izleyeceğiz...

Önümüzdeki mevsim ekranlara güzel diziler geliyor...

Yukarıda: "Charlie'nin Melekleri" dizisinin yeni bölümleri de önümüzdeki yıl ekranlarımıza gelecek. Bu bölümlerde, Farrah Fawcett'in yerini Cheryl Ladd aldı; ama Fawcett de konuk oyuncu olarak dizide zaman zaman görünüyor. Fotoğrafta, "Charlie'nin Melekleri", Bosley ile...
Yanda: "Aşk Gemisi"nin sevimli kaptanı...
Aşağıda: Önümüzdeki yıl izleyeceğimiz "Waltonlar" ailesi...
Sol altta: Laverne ile Shirley...

- SHAKESPEARE. Ünlü yazarın yaşamını ekrana getiren bir İngiliz dizisi.
- SHAKESPEARE'DEN OYUNLAR. Yazarın 37 oyununun İngiliz BBC Televizyonu tarafından ekrana uyarlanmış filmleri.
- ANNA KARENİNA. Ünlü yazar Tolstoy'un yapıtı.
- NOTRE DAME'IN KAMBURU. Victor Hugo'nun romanından...
- DRACULA. Bram Stoker'ın ünlü korku yapıtı.
- KÜÇÜK KADINLAR. 6 bölümlük dizi.
- KAÇIRILAN ÇOCUK. İngiliz yazarı Robert Louis Stevenson'un romanından...

BELGESELLER

- MOSKOVA YOLU. Olimpiyat çalışmalarını anlatan dizi.
- BİR NUMARA. 13 bölümden oluşan ve ünlü sporcuları tanıtan bir dizi.
- DENİZİN SIRLARI. Cousteau'nun yeni dizisi.
- MERCAN ORMANI. Avustralya kıtası dolaylarındaki mercan adalarında çekilen bir dizi.
- COĞRAFYA DİZİSİ. Önemli bir program. 25 bölümden oluşan bu dizi "National Geographic Society" tarafından hazırlatıldı.

ÇEŞİTLİ

- WALTONLAR. "Küçük Ev"i andıran 13 bölümlük bir aile dizisi.
- SAN FRANCISCO SOKAKLARI. Polisiye bir dizi.
- SAINT DÖNÜYOR. Bir İngiliz polisiye dizisi.

Televizyonumuz, bu dizilerden başka, çeşitli Japon çizgi filmleri ile "Charlie'nin Melekleri", "Aşk Gemisi", "Küçük Ev" ve "Baretta" dizilerinin yeni bölümlerini de satın aldı. Bu dizilerin önümüzdeki mevsim gösterileceği bildiriliyor. Ayrıca, çeşitli sanatçıların hazırladığı yeni müzik programları da ismarlandı...

PÜSKÜL İLE ÇİLLİ

BENİ KIŞKANDIRMAK İSTİYORSAN KIZLARA DAVET ETTİR KENDİNİ, ERKEKLERE DEĞİL ÇİLLİ..

HI?

TABİİ O ZAMAN AKLIMA BİN TÜRLÜ ŞEY GELİR, ÇOK KIŞKANIRIM...

İYİ, BEN DE ZATEN BİR KIZA GİDİYORDUM... HOŞÇA KAL PÜSKÜL!

BİR KIZA MI? BEN TANIYOR MUYUM? GÜZEL Mİ? KİM BUÇİLLİ?

HA-HA! KIŞKANDI BİLE.

ÇABUK HEMEN BİRİNİ BULMALIYIM KİM OLURSA

HIM... ŞEY.. SAÇAK SÜMBÜL. HANİ O ESMER UTANGAÇ, TATLI KIZ..

HA-HA! BAK BU İŞE ÇOK ŞAŞTIM.. BEN DE SENİNLE GELİYORUM.. BAKALIM DOĞRU MU?

PEŞİMDEN AYRILMAYACAK. BİR KAÇ PASTA ALIP KIZIN KAPISINA DAYANACAĞIM. UTANGAÇTIR. BENİ KOVMAYA CESARET EDEMEZ...

AAA! MERHABA ÇİLLİ.. SEN...

MERHABA YÜREĞİMİN CİCEĞİ.. İÇERİ GİREBİLİR MİYİM? GEL BU PASTALARI BİRLİKTE YİYELİM..

PASTALAR ÇOK GÜZEL SÜMBÜL

ÇOK İYİ. HİÇ ZAMAN YİTİRMEYEYİM..

SAÇAK SÜMBÜL'ÜN EVİNDE DİYORUM SANA. SENİN PABUCUN DAMA ATILDI GALİBA. ÇİLLİ PASTALARLA GELDİ VE...

HI?

ŞİMDİ BEKLEYELİM!

AFERİN ÇİLLİ! SEN GERÇEKTEN İNSANLARI KIŞKANDIRMASINI BİLİYORMUŞSUN..

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER ÇOCUK HAKLARI BİLDİRİSİ İLKELERİ

İLKE 3: Çocuk, sağlıklı ve normal bir biçimde, özgürlük ve saygınlık içinde gelişebilmesi için, özel olarak korunmalı, gerekli kolaylıklardan yararlanmalıdır.

MİÇO

BETÜL GÜVENÇ

UZUN, sessiz, çıkmaz bir sokak. Saat sabahın üçü. Dışarıda yağmur atıştırıyor. Fakir bir mahalle. Çıkmaz sokaktaki kırık dökük evde yaşayanlar, bu vakte kadar gözlerini kapamamışlar. Ve altı saattir bekledikleri olay gerçekleşiyor: Yeni doğan bebeğin bir kaç saniyedir haykırışları duyuluyor. Babanın yüzünde tatlı bir gülümseme: bu bir erkek çocuk. Annesi sevinçle alıyor kucağına, kızkardeşi sevgiyle bağrıyor:

— Ne tatlı!

Başını sevinçle okşuyorlar. Baba sevinçle söyleniyor:

— Yarın gidip nüfus cüzdanını alırız. Adını ne koyuyoruz?

Sabahın ilk ışıklarıyla Bay Kuvalyt yola çıkıyor; nüfus memurluğuna gidiyor. Oradaki memurlar bu zenci babaya bakma zahmetini bile göstermiyorlar. Bay Kuvalyt, zar zor yurttaşlık belgesini alabiliyor. Nüfus memurluğundan çıkarken bir oh çekiyor:

— Oh, bu da bitti. Artık sorunları çözdük.

Oysa ne kadar yanılıyor. Bu yavruyu, bu küçük insanı etkisi altına alacak sorunlar yeni başlıyor.

Bir, iki, beş, altı derken küçük Miço büyüdü. Artık mahallesinde bulunan, içini hiç görmediği o kocaman binaya gidip okuyabilecek.

Sabaha kadar yatağında dönüp duruyor. Sabahı zor ediyor. Erkenden giyinip babasıyla okula gidiyor. Okulun kapısından adımını atar atmaz bir korkuya kapılıyor. Herkes onlara bakıyor. Öbür çocuklar Miço'yu parmaklarıyla gösterip gülüyorlar. Bütün aileler bir halka yapıyor.

— Böyle saçma şey olmaz. Yavrularımızla bir arap birlikte okuyamaz, dive bağırıyorlar.

Bu kadar patırtıya okulun müdürü bahçeye iniyor.

— Lütfen çıkın buradan, diyor. Burada sadece beyaz öğrenciler okuyabilir.

Miço, babasının elini bırakıp evine doğru koşuyor. Bu arada da hüngür hüngür ağlıyor.

Onun öbür çocuklardan farkı ne? Sadece teni mi? Niye o özgür ve saygın olamıyor?

Artık o, mahallesinde bulunan, eskiden kalma baraka şeklinde bir ahırda okumak zorunda; çünkü o ve onun gibiler orada okumaya zorlanıyorlar.

Fakat o günlerde zavallı Miço bir hastalığa yakalanıyor. Hastalığın adı verem. Bu mikrop zavallı yavrucağa yaşadığı yerden, o sokakları pis, insanları yoksul ve hastalıklı, evleri yardım beklemekten boynu kırılmış gibi duran çevreden bulaşmış olacak.

Ailesi, çocuklarının bir an önce hastaneye gidebilmesi için, epey zamandır evlerini onarmak amacıyla biriktirdikleri parayı ayırıyorlar.

Hastane kocaman bir bina. Gidenler, gelenler... Zavallı Miço bu kadar kalabalığı hiç görmemiş. Korkuyla babasının eline biraz daha sarılıyor. Servisin olduğu yere gidiyorlar.Kadın, yüzlerine bakmadan, önündeki kâğıtlarla meşgul. Baba yavaşça eğiliyor.

— Affedersiniz, diyor, oğlum hasta; acaba ne zaman için randevu vere bilirsiniz?

Kadın, başını kaldırmadan:

— İki gün içinde gelin, diyor.

Bay Kuvalyt bu kadar çabuk randevu alacağını sanmadığı için çok seviniyor. Kadın o anda kafasını kaldırıyor. Kendini tutamayıp:

— Oh, ama siz bir zencisiniz! diye bağırıyor... Aman tanrım, bir hata oldu. Bu ayın yirmi üç günü dolu. Size ancak yirmi beşi için randevu verebilirim.

Bay Kuvalyt, omuzları çökük, hastaneden çıkıyor. Eve nerdeyse haykırır gibi giriyor.

Yirmi beş gün sonra Bay Kuvalyt, hastanenin yolunu tutuyor. Epey uğraşmadan sonra doktorun karşısına çıkıyorlar. Doktor iyi bir adam. Çocuğu muayene ediyor.

— Çok üzgünüm, diyor. Artık tıbbın yapacağı bir şey kalmamış. Hastalık bütün ciğerleri sarmış. Çocuğun ancak bir-iki ay ömrü var.

Miço bu lâfları çok uzaktan bile olsa duyduğu için günlerini sayıyor. Bir, iki, üç ay. Derken hastanenin odasında ölü bulunuyor.

Küçük çocuk, bencil ve sadece kendini düşünen duygusuz insanlar yüzünden hayatından oldu. O sırada radyoda spikerin okuduğu şu sözcükler duyuluyor:

— Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Bildirisi bütün ülkeler tarafından kabul edildi. Artık bütün çocuklar din, dil, mezhep, ırk, cinsiyet düşünülmeksizin eşit olarak kabul edilecek...

Ah, zavallı Miço! Keşke bu sözleri duysaydın. Hayatını işte bu maddeler olmadığı için kaybettin. Ama senden sonra gelecek kardeşlerin, eğer bu maddeler tam olarak uygulanırsa, yaşayabilecekler.

SOĞAN

Ne de çok giysisi var
Şu tarla soğanının
Galiba evi olmadığından
Hem kat kat giyinmiş
Hem de acısını saklamak için
Bir güzel süslenmiş

Ama ne kadar süslense de
Saklayamaz acısını
Giysileri

ABDÜLKADİR BULUT

MAYALAR

KAKAO ÇEKİRDEKLERİ MAYALARDA PARA YERİNE GEÇERDİ.. O ZAMANDA BİLE BUNLARI TAKLİT ETMENİN YOLU BULUNMUŞTU.. ÇEKİRDEKLERİN İÇİNE KUM DOLDURULARAK BU İŞ ÇÖZÜMLENİRDİ...

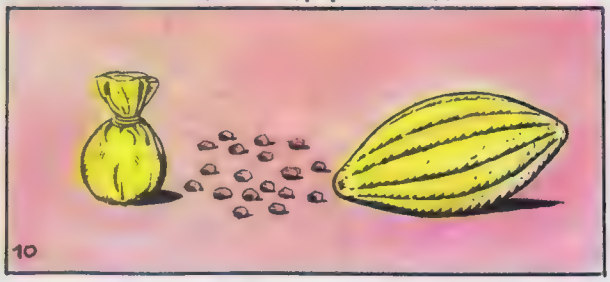

BU ARADA AKBAL VE ÖTEKİLER İNŞÂ EDİLMEKTE OLAN BÜYÜK PİRAMİDE GÖTÜRÜLDÜLER...

BU İŞ ÇOK GÜÇ!

DAYANAMAYACAĞIM..

BEN BİR KÖLEYİM VE...

HAYDİ KALKIN! GÖRELİM BAKALIM KASLARINIZ DA ÇENELERİNİZ GİBİ ÇALIŞIYOR MU?

KISA BİR SÜRE SONRA...

BURADAN KAÇMAK DÜŞÜNDÜĞÜM KADAR KOLAY OLMAYACAK... AHHH! ORDU DA KENTTEN AYRILIYOR...

İTZA VE TUTULXİU, UXMAL KENTİ YÜZÜNDEN BİR SÜREDİR ÇARPIŞIYORLAR, ÜLKEYİ YÖNETMEK İSTİYORLARDI...

(TARİHTEN ALINMA)

YENİ GELENLERİN SAYESİNDE PİRAMİT GÜN GEÇTİKÇE BÜYÜYORDU..

ORDUNUN AYRILMASINDAN BİRKAÇ GÜN SONRA..

TANRIM! TUZAĞA DÜŞTÜK TUTULXİU DAHA ÇABUK DAVRANDI.. ORDUMUZU SİLİP SÜPÜRDÜ.. DÜŞMAN BİRAZDAN BURADA OLUR..

HERKES GÖREV BAŞINA.. KENTİ SAVUNMAMIZ GEREK..
BU SIRADA PİRAMİTTE...
İKRAC!
İKRAC!
İKRAC!
UFF! AMMA DA GİTTİ. AZ KALSIN DÜŞÜYORDUM.
SERSEM. BURALARDA BİRİNİ ÖLDÜRMEYE Mİ NİYETLENDİN...
SİZE DAHA DİKKATLİ OLMAYI ÖĞRETECEĞİM... NE?... O DA NESİ?
İAOUUU!
İAOUUU!
İAOUUU!
12

M.-2/6

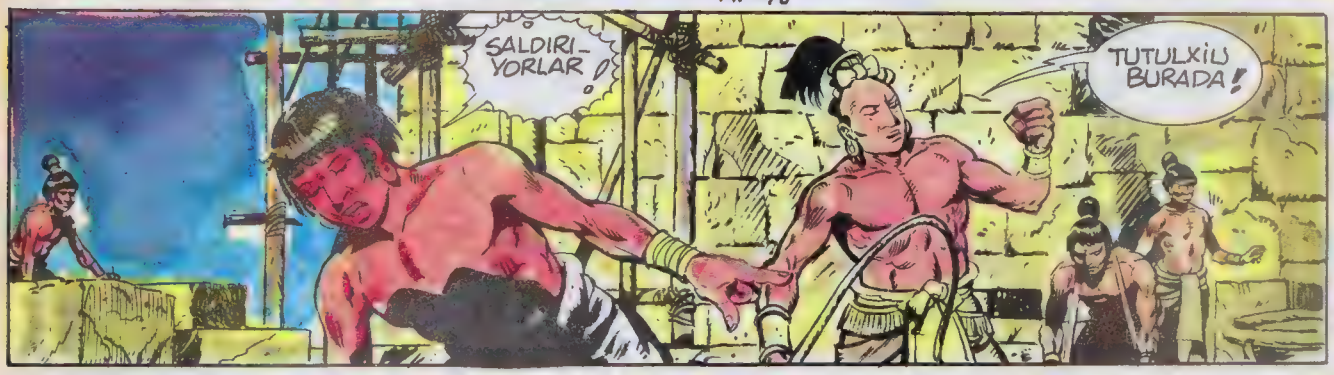

DEVAM EDECEK

Bilmece Bulmaca

Yanıtlar 64. sayfada

7 BENZER

Yukarıdaki iki resim arasında yedi benzerlik var... Bu yedi benzeri bakalım ne kadar sürede bulacaksınız?

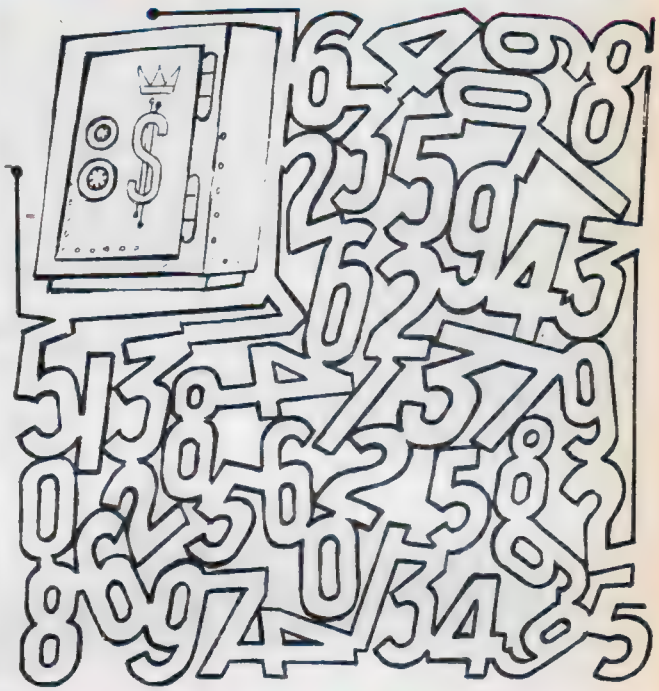

GİZLİ BİLEŞİM

Yukarıdaki kasamıza yapışık birtakım rakamlar görülüyor. Birbirine geçmiş bulunan rakamları yan yana koyarak en büyük sayıyı elde edebilir misiniz?

8 FARK

Aşağıda iki resim görüyorsunuz. İlk bakışta ikisi de birbirinin aynı, öyle değil mi? Ama dikkatle bakarsanız arada tam sekiz fark bulacaksınız. Resimler bizden, bulması sizden.

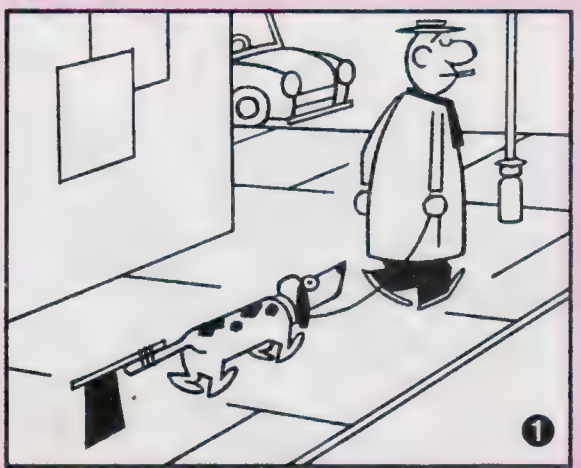

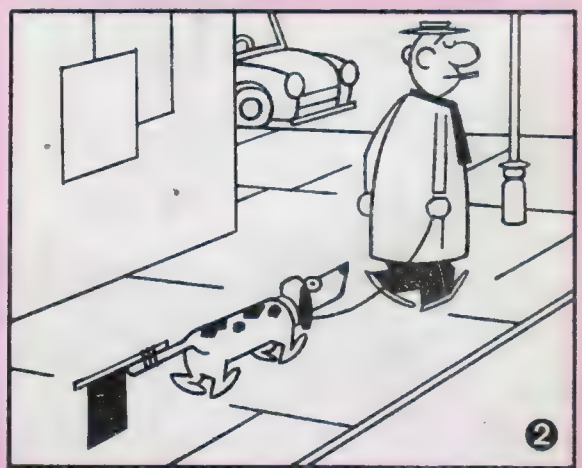

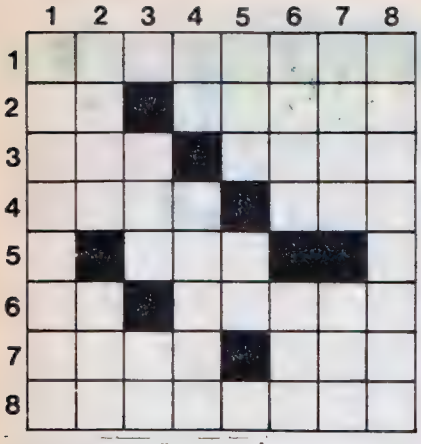

SOLDAN SAĞA: (1) İspanyol yazar Cervantes'in ünlü yapıtı. (2) Asker — Aksaklık. (3) (tersi) Belirli bir özelliği göz önünde tutularak ele alınan zaman bölümü — Komşu bir ülke. (4) Bir doğumda dünyaya gelen iki kardeş — Hatıra. (5) Madeni ip. (6) Bir nota — Bir şeyin iyi gelişmesi için verilen emek. (7) Yapıt — Bostan. (8) Işıksız yer.

YUKARIDAN AŞAĞIYA: (1) Bir başka biçime girmek. (2) Ekin biçmeye yarayan alet — Bir peygamber adı. (3) Çoğunlukla bahçe gibi yerlerin çevresine çalı, kamış gibi şeylerden çekilen engel — (tersi) Bir nota. (4) (tersi) Beyaz — Ata benzeyen derisi çizgili bir hayvan. (5) Olağandan fazla gelişmiş — Bir nota. (6) Henüz mayalanmamış üzüm suyu — Gitme anlamında bir kelime. (7) Şair — Sıcaklık. (8) Bir şeyin tanınmasını sağlamak.

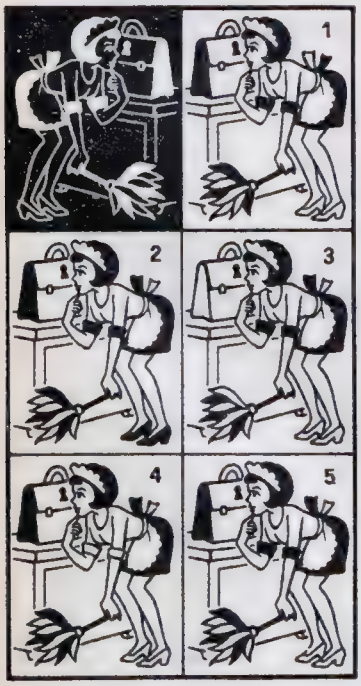

FOTOĞRAFLAR: Yukarıdaki fotoğraflardan biri sol üst köşede görülen negatiften basılmış. Acaba o fotoğrafı bulabilir misiniz ?

POLİS DOSYASI

Komiser adamın bir cinayete kurban gittiğini nereden anladı ?

TELEVİZYONSEVERLER İÇİN

Ekranlarımızda gösterilen altı dizinin adı, her adda harflerin yerleri değiştirilerek yazılmıştır. Acaba bu dizilerin gerçek adlarını bulabilir misiniz?

(1) IRAGSIN OUT
(2) TILAT MANARHAKLAR
(3) OGALNIN ÇIAKIŞ
(4) İBR NİNETEAZGİC ÜVERSENERİL
(5) MAZAN İNELÜT
(6) RELDARELNİF ÖPİĞEK

MEKTUP ARKADAŞI

Türkiye'nin her yöresinden yeni arkadaşlar edinmek ister misiniz? Bize adınızı, adresinizi, nelerle ilgilendiğinizi kısaca yazın. Bu köşede yayımlayalım...

- **ERSİN ÖZDEMİR:** Yaşım 15. Futbol oynamayı, müzik dinlemeyi, kitap okumayı severim. Yazışmak istiyorum.
  Adres: Yeni Mah. Baruthane Cad. Cephane Sok. No: 1 Anadoluhisarı – İSTANBUL
- **AYSUN EMLEK:** Yaşım 10. Kitap okumayı, resim yapmayı çok severim. Yaşıtlarımla yazışmak istiyorum.
  Adres: Alpaslan Cad. Zafer Sok. Cem Aydın Ap. No: 61/19 K. Çekmece – İSTANBUL
- **ZELİHA MÜFTÜOĞLU:** Yaşım 14. Pul ve kart biriktiririm. Kitap okumayı, gezmeyi, dansetmeyi, yüzmeyi çok severim. Dergi okurlarıyla yazışmak istiyorum.
  Adres: 2. Cadde. Burç Ap. 29/7 Bahçelievler – ANKARA
- **CANER SAĞLAM:** Yaşım 13. Ortaokul öğrencisiyim. Basketbol oynamayı çok severim. Pul biriktiririm. Yazışmak istiyorum.
  Adres: Yetmişevler Cad. No: 13 Gönen – BALIKESİR
- **MİNE UYANIK:** Yaşım 11. Pul, kart, davetiye biriktiririm. Müzik dinlemeyi, kitap okumayı çok severim. Yazışmak istiyorum.
  Adres: Gazi Mah. Fevzi Çakmak Cad. Bıyıkoğlu Ap. 60/9 Polatlı – ANKARA
- **SANİ ŞAHİN:** Yaşım 15. Pul biriktiririm. Gezmeyi, kitap okumayı ve sporu çok severim. Yazışacağım.
  Adres: Güzelyaka Mah. Güzelkaya Cad. No: 64 Yenimahalle – ANKARA
- **FİGEN KOYUNCU:** Yaşım 10. Müzik dinlemeyi, bisiklete binmeyi çok severim. Yaşıtlarımla yazışmak istiyorum.
  Adres: Öğretmen Evleri Hakan Sok. Pirebi Sitesi B Blok No: 7 KONYA
- **KAZIM MERİÇ:** Yaşım 14. Kitap okumayı, futbol oynamayı severim. Pul ve kart biriktiririm. Dergi okurlarıyla yazışmak istiyorum.
  Adres: Of Lisesi Ortakısım 3/D No: 1192 Of – TRABZON
- **AYTÜL ALİ:** Yaşım 9. Müzik dinlemeyi, spor yapmayı çok severim. Kart biriktiririm. Yazışmak istiyorum.
  Adres: Lütfi Biberoğlu Sok. No: 2 Köşklüçiftlik – LEFKOŞA
- **ZUHAL YALÇIN:** Yaşım 14. Pul ve kart biriktiririm. Boş zamanlarımda kitap okurum. Yazışmak istiyorum.
  Adres: Şehit Rasim Sok. No: 20 Marmara – ERDEK
- **ZİYA ÜNSAL:** Yaşım 13. Ortaokul öğrencisiyim. Pul biriktiririm. Kitap okumayı severim. Yazışacağım.
  Adres: Talatpaşa Cad. No: 237 Gültepe – İSTANBUL

YANITLAR

● 7 BENZER: (1) Askerin başlığının üzerindeki arma ile golf topu. (2) Kulübenin sağındaki otlar ile şemsiyenin sapı. (3) Askerin gömleğinin önündeki süs ile sağdan ikinci adamın kazağının süsü. (4) Kulübenin üzerini kaplayan tahtanın budağı ile çocuğun kasketinin önü. (5) Makineli tüfeğin üzerindeki parça ile dilencinin ayağının yanındaki otlar. (6) Kulübenin solundaki duvar taşı ile dilencinin pantalonundaki yama. (7) Sol üst köşedeki otlar ile ortadaki adamın yüzünün yanındaki çizgiler.

● 8 FARK: (1) Adamın kravatının uzunluğu. (2) Sol kolunun bileği. (3) Solda, üstte asılı afişin uzunluğu. (4) Sokak lambasının yanındaki kaldırım taşı. (5) Köpeğin kuyruğuna takılı bayrak. (6) Adamın sol kulağı. (7) Duvarın köşesinin yanındaki kaldırım taşının çizgisi. (8) Otomobilin sağ ön lastiği.

● GİZLİ BİLEŞİM: Son yanda görülen 2 rakamından başlayarak elde edilen, 297320658462 en büyük sayıdır.

● KARE BULMACA: Soldan sağa: (1) Donkişot. (2) Er – Arıza. (3) Taç – İran. (4) İkiz – Anı. (5) Tel. (6) Mi – Bakım. (7) Eser – Asa. (8) Karanlık. Yukarıdan aşağıya: (1) Değişmek. (2) Orak – İsa. (3) Çit – Er. (4) Ka – Zebra. (5) İri – Ia. (6) Şıra – Kal. (7) Ozan – Isı. (8) Tanıtmak.

● FOTOĞRAFLAR: 5 numaralı fotoğraf.

● POLİS DOSYASI: Adam, yatakta intihar etmiş olsaydı, yatak örtüsünün üstünde de kan lekeleri olurdu. Örtüde kan lekeleri olmadığına göre, adam bir başka yerde öldürülmüş, sonra yatağa yatırılmıştı.

● TELEVİZYONSEVERLER İÇİN: (1) Isırgan Otu. (2) Tatlı Kahramanlar. (3) Logan'ın Kaçışı. (4) Bir Gazetecinin Serüvenleri. (5) Zaman Tüneli. (6) Flanderler'in Köpeği.

OKURDAN OKURA

İLKBAHAR

Bugün yine ilkbahar
Bitti artık yağmur, kar
Herkesi neşe sarar
Yaşasın ilkbahar

Kelebekler her gün uçar
Çiçekler sevgi saçar
Çocuklar çiçek toplar
Yaşasın ilkbahar

Toprak ana canlanır
Bütün bitkiler sulanır
Okullar kapanır
Yaşasın ilkbahar

Kuşlar seslenir cıvıl cıvıl
Herkes gezer dağ, bayır, kır
Bitkiler yeniden canlanır
Yaşasın ilkbahar

CANER FİDAN

HAKSIZ MI?

Veli:
— Ahmet "herkes benim önümde başını eğer," diye böbürleniyormuş.
Ali:
— Ne iş yapıyormuş ki?
Veli:
Berberlik...

AYŞEN YARAR

Resim: MEHTAP TUNCER

Bu, sizin sayfanız... Şiirlerinizi, resimlerinizi, öykülerinizi, kısa yazılarınızı ve kendi fotoğraflarınızı bekliyoruz...

ŞİMDİ TATİL

Ali şekerciden şeker alır. Şekerci amca sorar:

— 25 kuruş verdin. 10 kuruşluk şeker aldın. Söyle bakalım, sana kaç kuruş geri vereceğim?

— Bilmem.

— Nasıl bilmezsin canım? Sen üçüncü sınıfa geçmedin mi?

— Geçtim ama, şimdi tatil.

FÜRUZAN ŞEBER

YURDUM

Benim yurdum güzeldir
Kurdum kuşum güzeldir
Cıvıl cıvıl sesler var
Benim yurdum güzeldir.

Ağaçları güzeldir
Yaprakları yemyeşil
Çimleri mis gibidir
Benim yurdum güzeldir.

ERDOĞDU PAKER

AĞAÇLAR

Sevgi dolu ağaçlar
Ne güzel renklerin var
Korunda serinler
Bahçıvanlar, hayvanlar
Piknik yapar çocuklar
Yuva yapar kollarında kuşlar
Okuduğumuz kitaplar
Yaktığımız odunlar
Yapılır hep senden
Kışın ısıtırsın bizi
Yazın serinletir
Güzel ağaçlar.

AYDIN PERKÜN

OKURDAN OKURA

OKURDAN OKURA

Resim: GÜZİDE DOKUCU

KİTABIM

Kitabım sen en iyi arkadaşsın
Sende bilgi görgü var,
Sende bütün gerçekler
Seni temiz tutar, kirletmem hiçbir zaman
Usanmam okumaktan

EMRAH ÇAĞLAR

PAZAR YERİ

Pazarda satıcılar bağırır
Elma, armut üzüm var
Herkes koşuşur satıcıya
Meyve sebze almaya

AYSU BİLGİN

BEKÇİ

Bir gün bekçi bir çocuğu sigara içerken görmüş.

— Utanmıyor musun, küçük yaşta sigara içiyorsun? demiş.

Çocuk

— Sen de koskoca adam olmuşsun, düdük öttürmeye utanmıyor musun? yanıtını vermiş.

MESUT GÜZEL

ZÜRAFAYA İMRENMİŞ

Özgül, annesiyle Hayvanat Bahçesi'ne gitmişti. Zürafanın önünden geçerken içini çekti. Annesi sordu:

— Neden içini çekiyorsun?

— Ben de bir zürafa olmak isterdim de.

— Niçin kızım?

— Dolaptaki reçellere kolayca uzanabilmek için.

MESUT EPÇELİ

Karikatür: MURAT ERGÜN

MODERN KIZILDERİLİ

YAZISIZ

FIKRALAR

PASLANMA VE ÇALMA

Öğretmen öğrencisine sordu:

— Demir ile bakır açıkta kalınca oksitlenir ve paslanır. Altınla, gümüş açıkta kalırsa ne olur?

Öğrenci yanıtladı:

— Hırsızlar çalar öğretmenim.

BABASININ OĞLU

Bahçe sahibi meyva ağacındaki çocuğu görünce çok kızmıştı.

— Çabuk in aşağıya, diye bağırdı ve ekledi. "Ayrıca babana da söyleyecek bir sözüm olacak".

Çocuk hemen yukarıya doğru seslendi.

— Baba, bak bir amca sana birşeyler söyleyecekmiş.

YANIT

Öğretmen Ali'ye sordu:

— Söyle bakalım Ali, sütün bozulmaması için ne yapmalıyız?

— Sütü sağmayıp, ineğin memesinde bırakmalıyız öğretmenim.

HAKSIZLIK

Öğretmen iki öğrencisine kızmıştı. Adlarını ellişer kez yazmalarını söyledi. Öğrencilerden biri bu karara itiraz etti.

— Öğretmenim, bu haksızlık olur, dedi.

— Neden haksızlık olurmuş?

— Onun ádı Ali, benimki ise Abdurrahman.

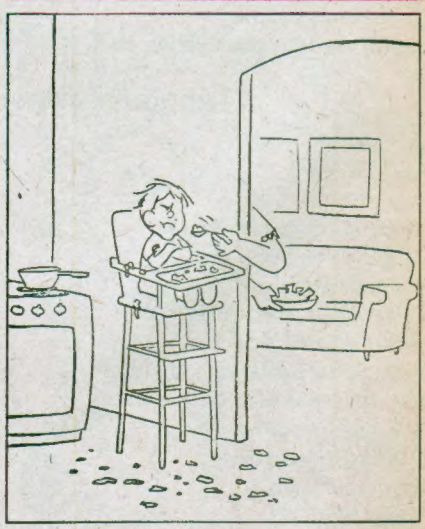

YAZISIZ

TEMEL REİS

SEVGİ

BENİ SEVİYOR MUSUN ?
EVET .
SAHİ Mİ ?
TABİİ YA !
ŞAKA DEĞİL Dİ Mİ ?
HAYIR ..

EĞER TEMEL BENİ GERÇEK-TEN SEVİYORSA, HER İSTEDİĞİ-Mİ YAPMALI..
ONU SINAMALI-YIM..

BENİ NE KADAR SEVİYORSUN ?
ON YÜZ MİLYON BİN KİLO TUZ KADAR.

PEKİ BENİ HER ŞEYDEN DAHA ÇOK MU SEVİYOR-SUN ?
HER ZAMAN SÖYLÜYORUM YA ! SEN BENİM İLK VE SON AŞKIMSIN..

BENİM İÇİN HER ŞEYİ YAPAR MISIN ?
DÜNYADA SENDEN ÖNEMLİ BİR İKİNCİ ŞEY DAHA DÜŞÜ-NEMİYORUM...

ALTI AY AĞZINA HİÇ ISPANAK KOY-MAMAYA NE DER-SİN ?
?
!
1-8

#!!
FIRSAT DÜŞKÜNÜ.
ÜÇ KAĞITÇI !
GR-R!
DÜNYADA AŞKTAN DA ÜSTÜN ŞEYLERİN OLABİLECEĞİNİ ŞİM-DİYE KADAR HİÇ DÜŞÜNE-MEMİŞTİM..
?
?
BUD SAGENDORF

Pamukbank'tan çocuklara 25. yıl sürprizleri sürüp gidiyor...

...Ve şimdi de sizlere!

PAMUK ÇOCUK

Pamukbank'ın parasız çocuk dergisi.

Çocuklar!
25. kuruluş yılında Pamukbank, Pamukçocuk'u armağan ediyor size. 25. Pamukbank yılının "en güzel yılınız" olması dileğiyle...

Pamukçocuk eğlencesi, boş zamanlarınızın "boş" geçmemesi için.

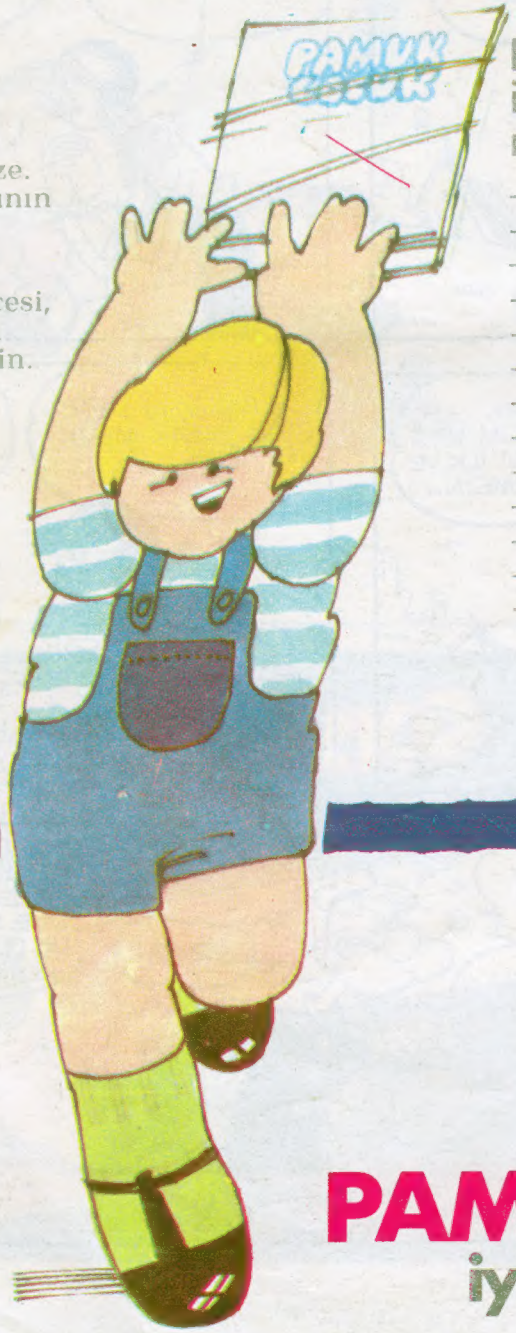

Pamukçocuk'un ilk sayısında neler var?

- Paranın öyküsü...
- Çizgilerle depremler...
- Fotoğrafçı olmak için...
- Küçük otomobiller...
- Şenlik sayfası...
- Çocuk Hakları Bildirisi...
- Çizgi öyküler...
- Ülkelerden öyküler...
- Kes-Yapıştır...
- Nasıl yapılır...
- Pamukçocuk Kulübü...
- Bıcır'la Gıcır...
- Müziksever Fare...

Ve daha neler neler!

amukçocuk derginizi
in Pamukbank
ubelerinden her ay
dinebilirsiniz.

PAMUKBANK
iyi bankadır